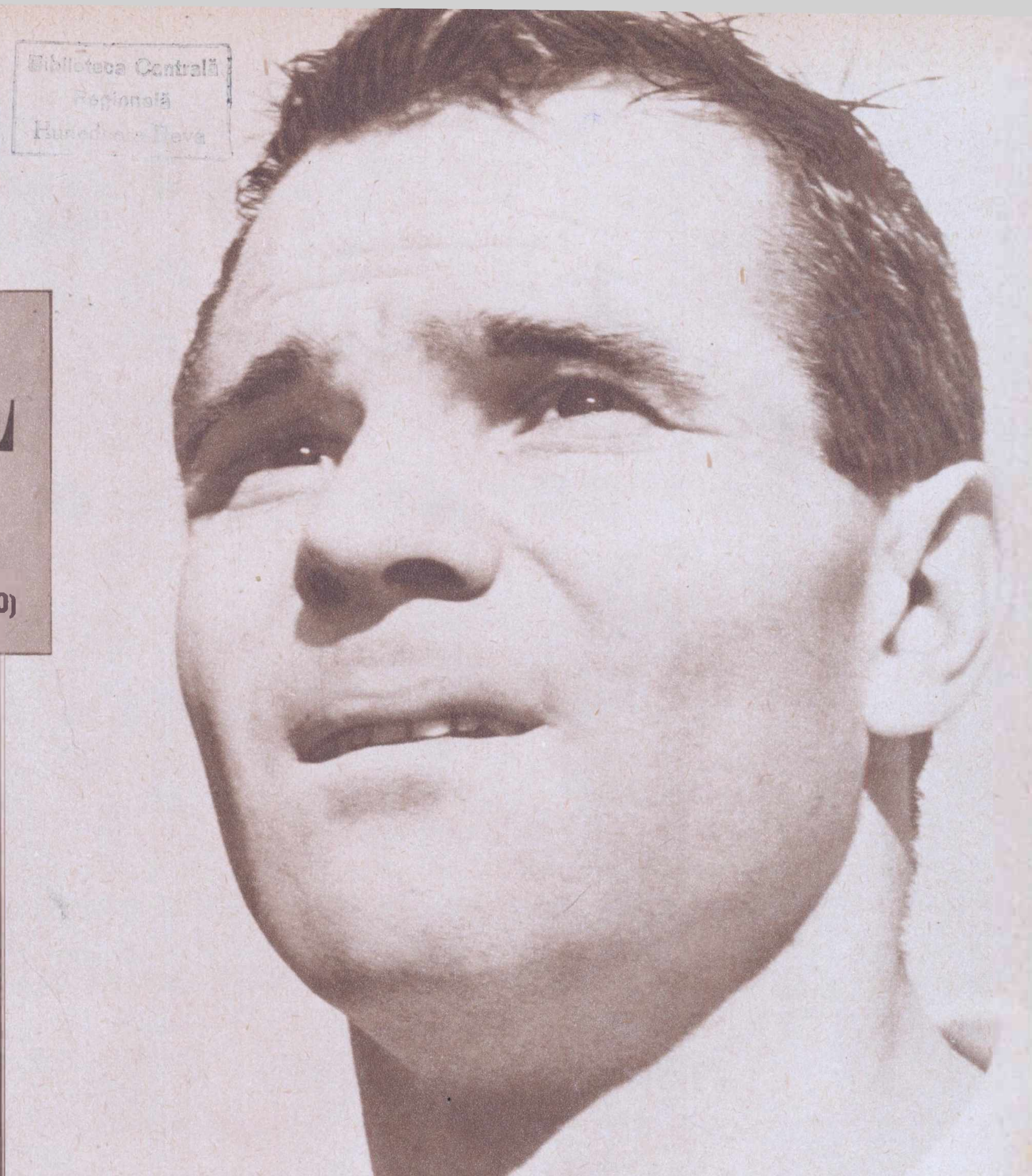
Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

ANCHETA „SPORT"

CORNEL POPA (DINAMO)

CEL MAI BUN FOTBALIST AL ANULUI

(Citiţi în pag. 11 rezultatele complete ale anchetei)

12 MICROPORTRETE ALE TINERILOR SPORTIVI AFIRMAŢI ÎN 1965

PROLETARI DIN TOATE ŢĂRILE, UNIŢI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ŞI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 24 (167) DECEMBRIE 1965 — Anul XVIII

Cine eşti dumneata, CASSIUS CLAY?

Foto cronica

ROMÂNIA—FRANȚA: 11—3

...ŞI ACUM LA MONDIALE!

Echipa noastră de hochei va fi din nou prezentă în grupa B a campionatului mondial. Şi faptul ne bucură. Am cîştigat meciurile de baraj cu echipele Franței și Italiei şi, urmărind evoluția sportivilor români, am avut o dublă satisfacție. Prima, bineînțeles, este legată de succes, iar a doua de modul cum acest succes a fost realizat.

Dacă jocul cu echipa Franței a constituit pentru hocheiştii noştri 60 de minute de divertisment într-o companie plăcută, întîlnirea cu sportivii italieni ne-a produs mai multe emoţii decît ne-am fi aşteptat. Antrenorul echipei peninsulare, canadianul Brian Whittal, a reuşit să insufle elevilor lui nu numai stilul de joc economicos, al echipelor de peste ocean, legat de pase în adîncime şi la om, cu şuturi multe şi puternice pe poartă din orice poziţie, ci mai ales tenacitatea şi jocul în forţă care, trebuie să mărturisim, la echipa Italiei, ne-a surprins. Cu o zi înaintea turneului, trimisul special al ziarului «Gazzetta dello Sport» — Milano, dl. Luigi Grossi, vorbind despre echipa pe care o însoţea, ne-a prezentat-o ca pe o formaţie cu un joc tehnic (perfect valabil), în viteză (a confirmat-o), dar lipsită de forţă! Pe această echipă au întrecut-o hocheiştii noştri la toate capitolele şi îndeosebi la capitolul rezistenţă, după părerea noastră principala armă a sportivilor români în întîlnirea cu partenerii lor italieni.

O dată cu disputarea recentelor jocuri de baraj, o primă etapă de pregătire a hocheiştilor români pentru campionatele mondiale ce vor avea loc în martie, în Iugoslavia s-a încheiat. Acum, urmează o nouă etapă, cu mult mai importantă, **aceea a desăvîrşirii formei sportive a tuturor componenţilor formaţiei.** Sperăm că timpul rămas pînă la mondiale va fi bine folosit în acest sens.

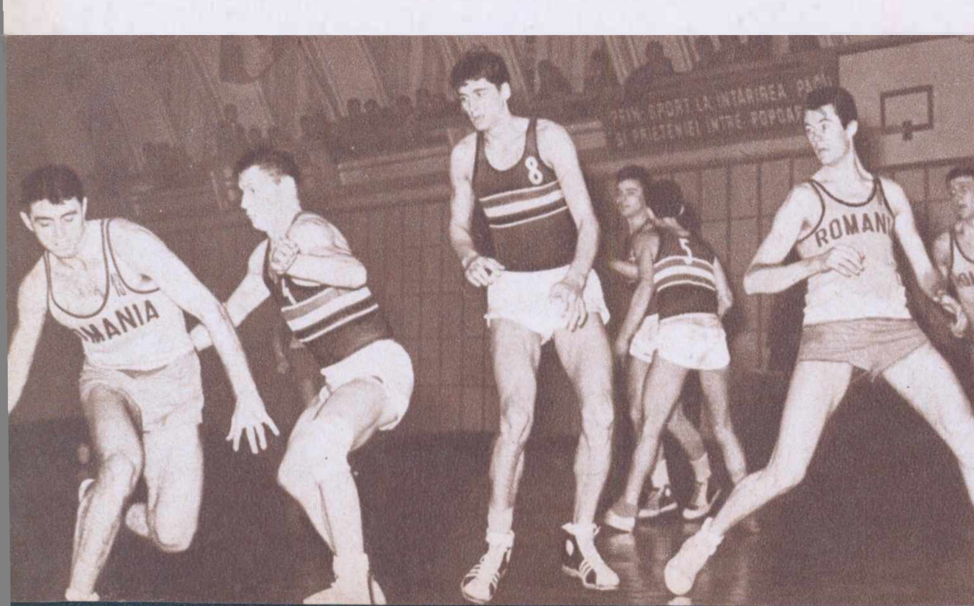
g. şt.

ITALIA—FRANȚA: 10—2

ROMÂNIA—ITALIA: 6—2

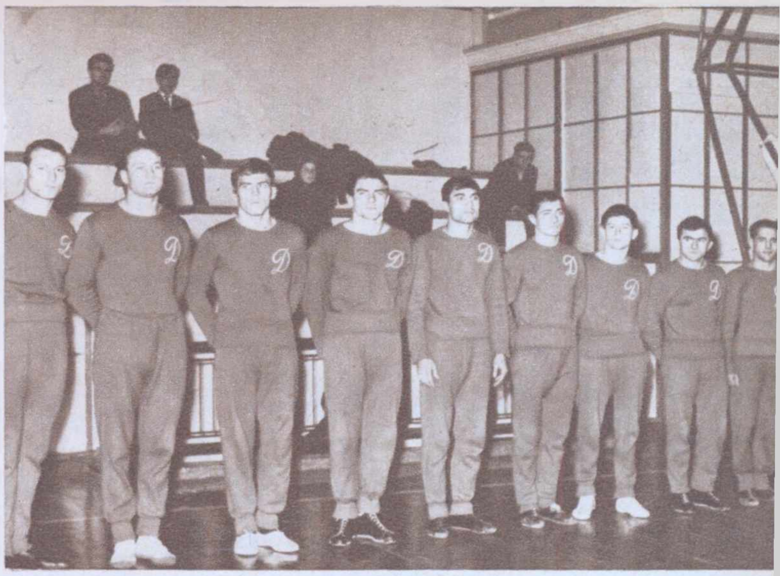
Tinerii baschetbalişti

Baschetbaliştii noştri fruntaşi au avut în această toamnă o activitate internaţională deosebit de bogată, soldată, din păcate, cu rezultate deloc strălucite. Au fost însă şi excepţii, dintre care notăm partidele susţinute de selecţionata masculină de tineret a României cu selecţionata similară a Ungariei. Tinerii noştri baschetbalişti s-au comportat onorabil, mai onorabil chiar decît seniorii care, jucînd o singură repriză, ne-au dat multe emoţii. Pînă la urmă, victoria a fost realizată la o diferenţă categorică (83—54), dar numai datorită excelentei evoluţii a tinerilor care s-au dovedit mai.. maturi decît seniorii. La fete, în schimb, tot într-o partidă cu Ungaria, selecţionata noastră de tineret ne-a dezamăgit. Jucînd fără «nerv», ea a cîştigat, de abia, la limită primul meci (53—52), pentru ca în cel de al doilea să fie net dominată şi să sufere o înfrîngere mai categorică decît arată scorul (63—72).

Revenind la echipa masculină, am remarcat comportarea constant bună a unor tineri, pe care sperăm să-i vedem cît de curînd titulari ai «naţionalei». Este vorba, de pildă, de Radu Diaconescu, Bîrsan, Dikai, Tudosi, Czmor **şi** Predulea. **Pe ultimul îl puteţi vedea în fotografia alăturată încercînd să-l** [illegible]

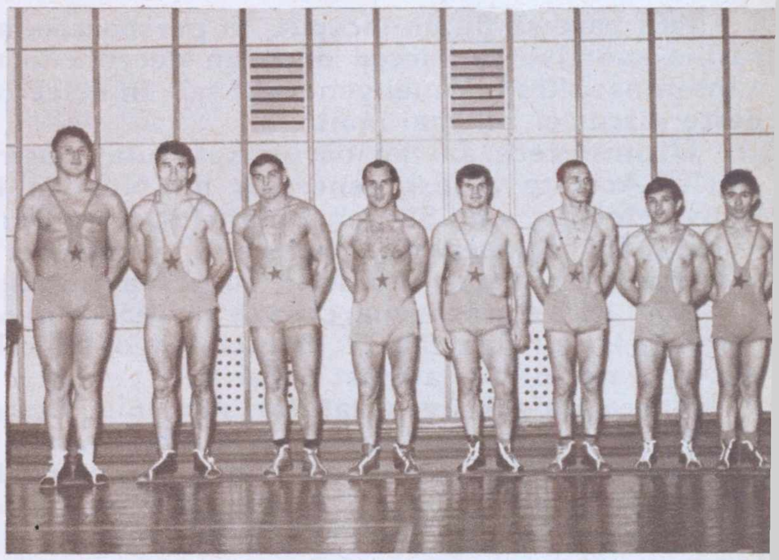

AU ÎNCEPUT întrecerile Spartachiadei de iarnă. Tineri şi vîrstnici participă cu entuziasm la concursurile de şah, tenis de masă, lupte sau haltere. Fiecare doreşte să se numere printre cei mai buni. Iată un aspect de la întrecerile de şah disputate la asociaţia sportivă Geotehnica a Institutului de studii şi prospecţiuni din Bucureşti.

ECHIPA DE LUPTE clasice a clubului Dinamo Bucureşti a reuşit, aşa cum era de aşteptat, să cucerească şi anul acesta titlul de campioană. Avînd în componenţa sa pe cei mai valoroşi luptători de greco-romane din ţară, Dinamo Bucureşti, pregătită de antrenorul Dumitru Cuc, a cîştigat pentru a 17-a oară consecutiv titlul republican!

Iată, de la stînga la dreapta, formaţia campionilor: N. Martinescu, Gh. Popovici, F. Ciorcilă, Al. Toth, I. Burcea, L. Buha, C. Turturea, I. Alionescu, I. Stoica şi **antrenorul** Dumitru Cuc.

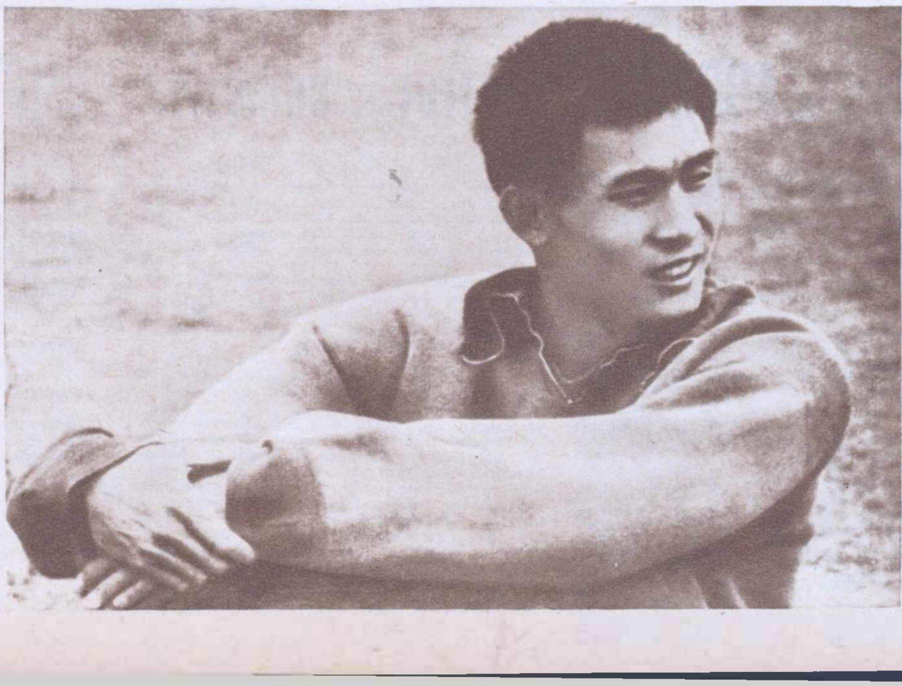

LA LUPTE LIBERE, formaţia clubului Steaua este pe cale să-şi consolideze şi ea o tradiţie a victoriilor. Anul acesta, luptătorii militari au reuşit pentru a cincea oară să cucerească titlul de campioni ai ţării. Meritul este al sportivilor pe care îi puteţi vedea în fotografia alăturată şi al antrenorului lor Gheorghe Şuteu.

De la stînga la dreapta: Şt. Stîngu, I. Popescu, Gh. Cserei, P. Circiumaru I. Chirilă, Al. Geantă, Gh. Ţărălungă, Gh. Şerban, Gh. Şuteu — *antrenor.*

ÎN ACEST AN, titlul de campioană de fotbal a U.R.S.S. a revenit echipei **Torpedo** din Moscova, care reprezintă clubul sportiv al salariaţilor uzinei de automobile «ZIL». Fotografia noastră prezintă pe membrii formaţiei campioane — de la stînga la dreapta — **Muşkoveţ, Sergheev, Şerbakov, Kavazaşvili, Şapovalenco, Maruşco** (jos); **Mihailov, Lenev, V. Ivanov, Voronin, Andreiuk, Şustikov** (mijloc); **Batanov, Brednev, Streltov, Saraev** (sus). Căpitanul echipei este V. Voronin, care a primit recent titlul de maestru emerit al sportului din U.R.S.S.

IATĂ O FIGURĂ pe care toţi iubitorii atletismului trebuie s-o reţină, în ciuda faptului că noi europenii considerăm cîteodată că asiaticii seamănă între ei. Recomandăm acest lucru deoarece fotografia alăturată ni-l prezintă pe cel mai bun săritor în înălţime al anului 1965. Este vorba de campionul chinez **Ni Tchi-chin** care, aşa cum am mai arătat şi în numărul trecut, a sărit peste ştacheta ridicată la 2,25 m, doar cu 3 cm sub recordul mondial deţinut de Valeri Brumel.

Foto cronica

Anul 1965 tineretului

1965 pare să fie un început. În perspectiva anilor, generațiile sportive se succed dintr-un deceniu în altul. Tokio a însemnat sfîrșitul unei generații sau, în orice caz, trecerea peste piscul ei cel mai înalt.

Ultimii zece ani au dăruit sportului nostru nume de glorie. Aceasta a fost generația lui Nicolae Linca, a lui Viorel Moraru, a lui Simion Ismailciuc, a lui Dumitru Pîrvulescu, a lui Voinescu și, bineînțeles, a Iolandei Balaș, care a rămas pe piscuri, înfruntînd curgerea timpului.

Anul care a trecut marchează afirmarea unor nume noi. Primii pași au fost făcuți. Primele medalii, chiar dacă nu sînt gravate în aur, au fost cucerite.

Marea ștafetă a generațiilor a început. Ecaterina Iencic strînge cu putere floreta Olgăi Orban-Szabo, handbaliștii cei tineri au pornit o veritabilă cursă de urmărire cu învingătorii de la Dortmund și Praga, iar pumnul de fier al lui Stanef se călește pentru Mexic, sub puterea amintirii lui Linca.

La startul noului an, urăm tinerei generații să urce cît mai sus, pentru a cinsti prin noi victorii isprăvile marilor săi înaintași.

SPORT

UN GÎND ÎNDRĂZNEȚ

Am întrebat-o pe Ecaterina Iencic ce a reprezentat pentru ea anul 1965.

— **Mai mult decît i-aș fi putut pretinde** — ne mărturisește Cati, cu timiditatea și modestia care o caracterizează. **În acest an mi-am îndeplinit un gînd ce nu-mi dădea astîmpăr. Am intrat în posesia titlului de campioană mondială de tineret la scrimă.**

— Pentru 1966 ce-ți dorești?

— **Ce altceva, decît să-mi pot apăra cu succes titlul de campioană mondială de tineret și, dacă-mi va fi posibil, să-l cuceresc și pe cel de senioare...**

— Cînd au loc cele două campionate?

— **Anul viitor. În aprilie, la Viena, campionatul mondial de tineret. În iulie, la Moscova, campionatul mondial de seniori și senioare.**

Privind-o pe Iencic, încercăm să recapitulăm unele date care se referă la tînăra noastră performeră. Ecaterina Iencic are 19 ani, 1,63 m înălțime, iar ca greutate nu depășește 50 kg. Orașul natal: Satu Mare, centru unde și-a făcut studiile și unde și-a început și frumoasa-i «carieră» sportivă sub îndrumarea antrenorului Alexandru Csipler. În ianuarie 1963, în Polonia, Iencic participă la primul ei concurs internațional. Ocupă abia locul 11. Pentru Ecaterina, locul 11 a reprezentat însă un succes. Dovada? De la acest concurs a fost permanent selecționată, fie în echipa de tineret, fie în echipa de senioare a țării și a participat la nu mai puțin de 25 de întîlniri internaționale. Între acestea se cuprinde și prezența ei la ultima ediție a campionatului mondial de senioare disputată la Paris, la care Iencic a ocupat un meritoos loc 5. Amintindu-și de acest campionat, Iencic își mărturisește regretul.

— **În finala de 6, țara noastră a avut 4 reprezentante: Olga Orban-Szabo, Maria Vicol, Ileana Drîmbă și eu. Ar fi fost normal ca titlul să ne revină. Fiecare dintre noi însă a greșit și primul loc l-a ocupat Galina Gorohova. La mondialele de anul viitor sper să putem evita greșelile. În ceea ce mă privește, voi face tot posibilul.**

Ecaterina Iencic reprezintă acum culorile clubului Steaua și se pregătește sub îndrumarea antrenorului Andrei Vîlcea. Acesta, ca și primul antrenor al Ecaterinei, Alexandru Csipler, manifestă față de tînăra sa elevă o mare exigență. O garanție că Iencic este pe cale de a-și îndeplini în continuare gîndurile ei îndrăznețe.

RODICA SOARE

LA PORȚILE CONSACRĂRII (portret colectiv)

Citeam în ziarul elvețian de specialitate «Sport» din Zürich o cronică destul de amplă a turneului-fulger de handbal de la Essen (R.F.G.), turneu care a fost cucerit de Știința București. Vorbind despre echipa noastră, ziarul scria:

«Handbaliștii români sînt, ca și pînă acum, jucători de înaltă clasă. Mai mult de jumătate din «speranțe» sînt reunite în această echipă (**n.r.–Știința**). Stilul românilor a rămas același, dar a cîștigat în finețe și viteză, fiind poate mai studiat și mai pătrunzător. Au lipsit jucători cu greutate ca Moser și Ivănescu. Totuși, Gruia, Nica, Gațu, Goran și Marinescu au o clasă mondială. Penu, în poartă, a avut o comportare excepțională».

Desigur, aprecierile sînt măgulitoare și ele vin să sublinieze, de data aceasta cu autoritatea specialiștilor de peste hotare, o realitate a handbalului nostru masculin. Roadele unei preocupări permanente pentru stimularea și rodarea elementelor tinere și talentate nu puteau să întîrzie. Astăzi baza de selecție a primei reprezentative este largă și ea cuprinde handbaliști pe care se poate conta atunci cînd actualii titulari se vor retrage. Campionatul republican de juniori, «Cupa Sportul popular» pentru juniori, taberele anuale de juniori, calendarul internațional asigurat juniorilor și tineretului reprezintă etape precise ale unei acțiuni importante de depistare, pregătire și rodare a tinerilor jucători. De eficacitatea unei astfel de metode (ce bine ar fi prins și în handbalul feminin!...) ne vorbesc numeroasele nume care își fac loc spre elita handbalului nostru. Alături de cele de mai sus merită să fie citate și numele unor jucători ca Licu, Moldovan, Dincă, Guneș, Pop, Cristian, Badea, Avramescu, Savu. Iar valoarea lor o exprimă rezultatele obținute în întrecerile internaționale de selecționata de tineret: cucerirea «Cupei Dunării», printr-o victorie finală asupra primei echipe a Cehoslovaciei; victorii asupra reprezentativei Ungariei și U.R.S.S.; cîștigarea «Cupei orașului București» 1965 (succes clar în fața campioanei mondiale!) și recentul turneu, rodnic, în R.F.G., al echipei Știința București, sub numele căreia a jucat de fapt o reprezentativă de tineret.

Întreaga comportare a acestor tinere talente îndreptățește speranțele puse în ele și asigură, fără îndoială, «schimbul de mîine» care să ducă mai departe faima handbalului românesc.

P. GAȚU

În fotografie, echipa de tineret la reîntoarcerea în țară, după recentul turneu întreprins în R.F. Germană.

O EXTREMĂ DE CLASĂ:

Rodica Floroianu

Deşi handbalistele noastre nu şi-au putut apăra titlul mondial la ultima ediţie a campionatelor mondiale din R.F. Germană, nu se poate spune că handbalul feminin românesc este lipsit de valori.

Priviţi-o pe faţa din fotografie. Mulţi dintre dumneavoastră, sintem siguri, aţi recunoscut-o. Este Rodica Floroianu, extrema dreaptă a naţionalei noastre, una dintre cele mai valoroase reprezentante ale tinerei generaţii. Rodica s-a născut la 13 iunie 1944, la Întorsura Buzăului. Debutul handbalistic şi l-a făcut cînd a împlinit 15 ani, la echipa «Luceafărul» din Braşov. Primul antrenor: Dumitru Popescu-Colibaşi. (Numele acesta vă este desigur cunoscut). De la el au învăţat handbal şi Ana Boţan, şi Maria Constantinescu, şi Iuliana Naco şi alte fete care au îmbrăcat tricoul naţionalei.

Pe teren, Rodica era un adevărat «argint viu», dar nu a fost remarcată de selecţionerii echipei naţionale decît peste patru ani. Să fi fost oare de vină cei... 156 cm ai Rodicăi? Posibil. Cert este că viitoarea studentă a Facultăţii de educaţie fizică din Cluj se ambiţionase să facă totul pentru a fi... văzută. Avînd o viteză mare şi netemîndu-se de «bătăliile» de pe semicerc, ea reuşea să scape tot mai des din «cleştele» apărătoarelor şi să facă să tremure plasa cu şuturile ei puternice. Se pare că acest fapt a fost cel mai «tare» argument pentru selecţionarea tinerei studente în echipa reprezentativă. Asta s-a întîmplat în anul 1963. De atunci, Rodica a îmbrăcat de mai multe ori tricoul echipei noastre naţionale de handbal şi a cunoscut bucuria multor victorii internaţionale. Pentru meritele sale sportive viitoarea profesoară de educaţie fizică a primit titlul de maestră a sportului.

Va avea Rodica Floroianu un viitor handbalistic strălucit? La această întrebare ne va răspunde maestra emerită a sportului Ana Boţan:

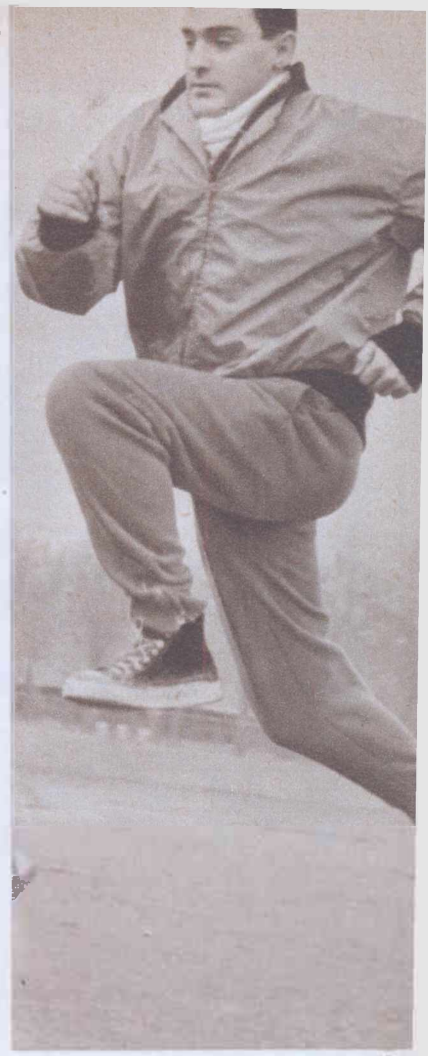
— Tînăra mea colegă de echipă este foarte talentată. Faptul că la «mondiale» a jucat pe postul deţinut pînă nu de mult de Maria Constantinescu spune foarte mult. Viteza generală, viteza de reacţie, curajul (necesar mai ales la plonjoanele din alergare) şi tehnica bună fac din Rodica o handbalistă completă şi valoroasă. Va fi însă o jucătoare «mare» numai dacă va continua să se pregătească conştiincios şi — mai ales — dacă va învăţa să-şi vadă în timpul jocului toate coechipierele.

Este declaraţia unei maestre a cărei competenţă nu poate fi pusă la îndoială.

(p.h.)

CONSTANTIN BLOŢIU:

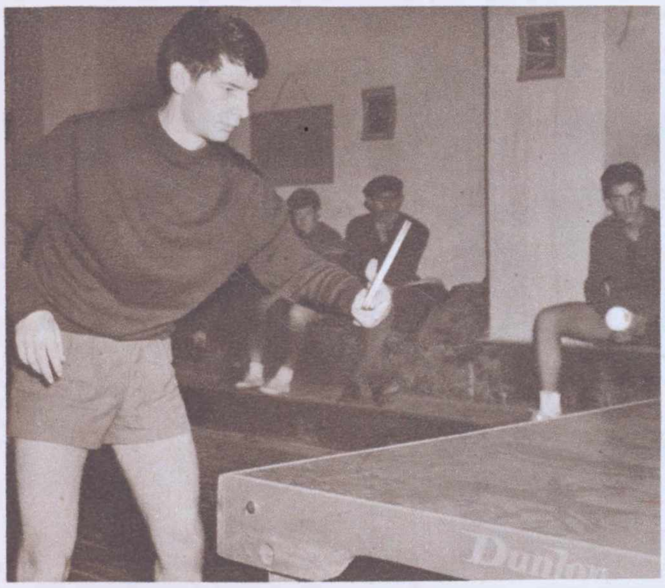
„Vreau să fiu şi recordman"!

Constantin Bloţiu face parte din categoria acelor atleţi care au cunoscut o ascensiune rapidă pe scara ierarhiei valorice în atletism. Cu alte cuvinte, el este un sportiv cu adevărat talentat. Dar, spre deosebire de marea majoritate a celor talentaţi, el s-a descoperit singur. În toamna lui 1960. Era elev în anul II al şcolii profesionale T.C. Giuleşti. Se juca fotbal («Potcoava» era la doi paşi), însă toată lumea vorbea de victoriile în şir ale atletului Fanaragiu. «Vreau să-l înving!» — şi, fără nici o pregătire, s-a prezentat la startul unui cros la Ploieşti. L-a învins pe Fanaragiu. După surprinzătoarea victorie, antrenorul Gheorghe Stănel l-a luat în... custodie, spunîndu-i: «Să te ţii de treabă, că o să ajungi atlet!». O lună de pregătire fizică la groapa cu nisip şi, nemaiputînd suporta calvarul, Bloţiu a dat bir cu fugiţii. Antrenorul l-a întrebat: «Nu mai vrei să devii atlet?». În tînărul Bloţiu s-a trezit din nou ambiţia. A intrat în vîltoarea întrecerilor. Victorii după victorii. Toate aceste locuri întîi îl apropiau din ce în ce mai mult de numele consacrate în alergările de semifond. Stănel îl stimula: «Pe pieptul tău e scris: BUN PENTRU 1 500 M!». Urmează înfrîngeri. Giuleşteanul nu poate să ţină piept lui Ion Buiachi, lui Horia Ştef, lui Zoltan Vamoş. Dar, cînd foarte puţini se aşteptau, la finalele Spartachiadei Republicane din 1964, Bloţiu cucereşte titlurile la 800 m şi la 1 500 m, învingîndu-l pe Vamoş. Anul acesta Bloţiu se mai întîlneşte de două ori cu Vamoş şi-l face să se încline de fiecare dată. Victoriile în ţară şi peste hotare, titlurile de campion naţional şi de campion balcanic îl fac pe Bloţiu să uite că preocuparea exclusivă pentru LOCUL ÎNTÎI (fără a ţine seamă de timpul realizat). îl ţine pe ... loc. Mi-a declarat: «Îmi lipseşte din colecţie un singur titlu, acela de recordman. În 1966 voi schimba... macazul: ambiţie, cît mai multă ambiţie pentru un record la 1 500 m. Plămînii mei sînt pregătiţi să doboare recordul ţării — 3 : 40,5 — deţinut de Vamoş. Vreau să fiu şi recordman! Chiar mai înainte de campionatele europene de la Budapesta. Recordul meu personal este 3 : 40,8. Poate reuşesc să cobor sub 3 : 40,0».

Dacă vrei, Bloţiu, ai să reuşeşti. Succes!

HORIA CRISTEA

Ascensiune vertiginoasă

Dorin Giurgiucă a început să joace pentru prima oară tenis de masă în 1956, în oraşul Dej, unde se stabilise împreună cu familia. Pe atunci nu avea decît 12 ani. În 1958, Dorin debutează într-un concurs la care asista şi antrenorul F. Paneth. Ochiul de cunoscător al lui Paneth l-a «prins» repede în obiectiv pe Dorin Giurgiucă şi, peste numai un an, acesta îşi începea antrenamentele la Cluj împreună cu Negulescu, Cobîrzan, Reti, Hidveghi, Sentivani etc. În 1960 el cîştigă concursul celor mai buni juniori din ţară. Acest succes a fost pentru Dorin Giurgiucă începutul ascensiunii sale vertiginoase, pe care avea să o parcurgă. **1961**: locul secund (cu N. Angelescu) la Criteriul european de juniori; **1962** şi **1963**: Dorin Giurgiucă este campion naţional de juniori. Anul **1962** i-a mai adus lui Dorin şi un alt succes, el este învingător la simplu băieţi la Criteriul european de juniori. Apoi Dorin Giurgiucă cucereşte diferite titluri de campion al ţării la dublu mixt (cu Ella Constantinescu). În prezent, Dorin Giurgiucă deţine titlurile de campion naţional la dublu mixt (cu Maria Alexandru) şi dublu bărbaţi (cu Gheorghe Cobîrzan). Interesant este că, pînă acum, Dorin Giurgiucă n-a reuşit încă să cîştige niciodată titlul la simplu bărbaţi.

Cu timpul, Dorin Giurgiucă devine foarte cunoscut şi peste hotare, fiind cotat ca unul din cei mai buni jucători de pe continent. În compania Ellei Constantinescu, el cucereşte — la dublu mixt — titlurile de campion internaţional al Iugoslaviei, Poloniei, Ungariei, R.D. Germane şi R.F. Germane, iar în primăvara lui **1964** Giurgiucă ocupă primul loc la simplu bărbaţi, în campionatele internaţionale ale Angliei (îl învinge pe Iohansson) şi Austriei şi se clasează pe locul II în campionatele internaţionale ale R.F. Germane. Un an mai tîrziu, în **1965**, Dorin Giurgiucă iese campion internaţional al R.F. Germane şi ajunge în finala campionatelor internaţionale ale Angliei. De asemenea, el cîştigă şi titlurile balcanice la toate probele. În afară de aceste victorii de răsunet, Dorin este din **1962** om de bază al echipei C.S.M. Cluj, deţinătoare în două rînduri a trofeului «C.C.E.».

În palmaresul lui Dorin Giurgiucă se numără printre învinşi cei mai buni jucători din Europa (Iohansson, Scholer, Alser, Korpa, Markovic, Vecko, Berczik, Fahazi, Pignitzki, Amelin, Vardanian, Barnes, Neale etc.) şi doi redutabili sportivi chinezi: Ciu Lan-Sun şi Hu Tao-pen. Datorită cărţii sale de vizită, Dorin ocupă locul 14 în ultimul clasament al ierarhiei mondiale masculine. Pregătindu-se cu toată seriozitatea, foarte tînărul Dorin Giurgiucă are încă suficiente resurse pentru a urca mai multe trepte pe scara valorilor internaţionale.

C COMARNISCHI

„Un pumn de fier pentru Mexic"

Aceasta este, pe scurt, părerea antrenorului Tedi Niculescu despre tînărul boxer Constantin Stanef. Evoluțiile sale, mai ales cele din 1965, ne determină să nu socotim exagerată afirmația de mai sus.

«Titi» — cum îi spun prietenii — a împlinit în luna septembrie 19 ani. Este absolvent al Școlii profesionale petrol-chimie, iar acum se pregătește pentru a-și termina liceul. Cînd a început boxul? În 1960.

În ultimii ani, mai ales de cînd a fost «văzut» de antrenorul Tedi Niculescu, Stanef a «trecut», de multe ori, prin k.o., de boxeri cu vechi state de serviciu.

Tedi Niculescu l-a luat la centrul sportiv experimental «Viitorul» în împrejurări cu totul speciale. De obicei, antrenorii aduc la sală băieți tari, care înving. Tedi l-a invitat pe Stanef la «Viitorul» după ce acesta a fost făcut k.o. de un alt junior. Era prin ianuarie 1962...

Pînă în septembrie, Stanef nu a mai fost lăsat să urce în ring. Antrenorul «ghicise» ce-i trebuie: pregătire fizică, multă pregătire fizică. A fost luat împreună cu ceilalți copii ai centrului în tabăra de iarnă de la Poiana Brașov. În primăvara lui 1963 Stanef cucerește titlul de campion de juniori la categoria cocoș și nu mai pierde nici un meci în tot cursul anului.

Anul 1965 este însă anul său de vîrf. Deși «a scăpat trenul» campionatului republican de seniori din cauza unor examene, Stanef este inclus în lot pentru Campionatele europene de la Berlin. Cum a ajuns aici? Iată: la Reșița, în competiția de calificare pentru «Turneul celor 4» de la București, cîștigă toate cele trei meciuri prin k.o. În luna aprilie aduce două victorii, tot prin k.o., echipei noastre în cele două partide susținute cu selecționata R.D. Germane. La turneul final de selecție pentru «europene» îl învinge prin k.o. și pe campionul C. Buzuliuc și tot prin k.o. pe brăileanul Nicolae Deicu. Biletul de drum pentru Berlin era cîștigat. La «europene» reușește să-l întreacă la puncte pe italianul Loy, dar pierde în turul doi în fața experimentatului campion polonez Bendig.

În septembrie Stanef a trecut la clubul Dinamo, la antrenorul Constantin Nour, cu băieții căruia a participat mai apoi la turneul din Italia (o victorie prin k.o și alta la puncte). Anul 1965, Stanef a ținut să-l încheie cu o frumoasă victorie internațională, cea obținută în recentul turneu al naționalei noastre în Scoția.

P. HENȚ

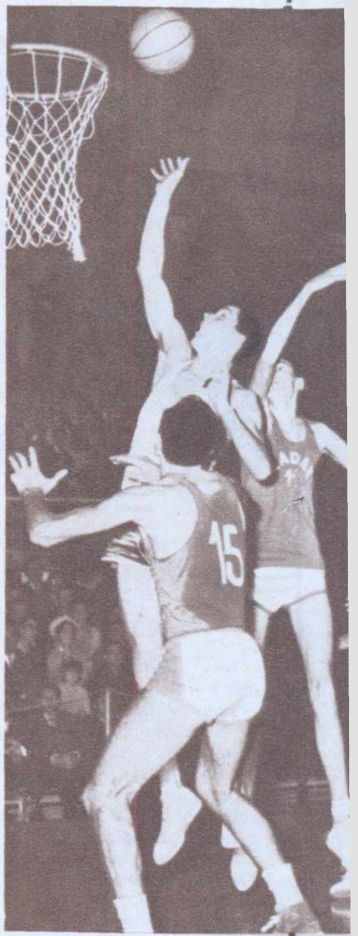
PIVOTUL CARE VINE...

Era prin 1962 cînd doctorul Teodor Minescu — pe atunci antrenor al echipei de juniori Rapid București — ne-a atras atenția asupra unui tînăr lung și firav de 1,90 m și ceva. Tînărul nu avea cunoștințe prea mari asupra jocului de baschet dar... atingea inelul coșului cu o ușurință remarcabilă. Apoi l-am revăzut la «școala de baschet» a prof. Stela Rusu (a se citi echipa Olimpia București) cu 2—3 cm în plus și un bagaj minim de procedee tehnice, care i-au și adus în 1964 selecționarea în echipa de juniori a țării, învingătoare în campionatul balcanic.

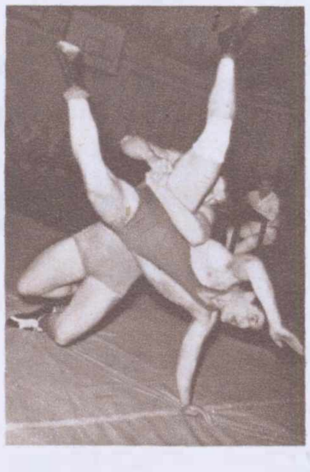
A fost primul pas spre afirmare a tînărului nostru baschetbalist care, din toamna lui '64, avea să reprezinte culorile clubului Dinamo București. Au urmat luni de muncă asiduă, pentru însușirea tainelor acestui frumos joc și apoi promovarea în «5»-ul de bază al echipei dinamoviste care, în primăvara acestui an, avea să întrerupă șirul victoriilor echipei Steaua și, după 7 ani, să recucerească titlul de campioană. În sfîrșit, pasul firesc spre primul tricou al echipei reprezentative.

Turnee internaționale la Leipzig, Lodz, Atena, campionatul european de la Moscova, dinamoviada de la București — tot atîtea prilejuri de afirmare a tînărului nostru în vîrstă de 20 de ani. La cei 1,96 m ai săi, cu excepționala sa detentă și puternica dorință de permanentă acumulare, «Gigi» Novac (pe care-l puteți urmări și în imaginea alăturată desprinzîndu-se cu ușurință dintre cei doi adversari, pentru a relua un vole impecabil) poate deveni pivotul la care visează de atîta vreme toți iubitorii baschetului din țara noastră. Cu condiția, însă, de a lucra zi de zi pentru o cît mai perfectă cizelare a deprinderilor tehnice, ca și pentru o totală stăpînire a nervilor, care — vezi meciul retur cu Zadar — pot aduce necazuri lui și colegilor de club...

(a. v.)

„URIAȘUL" DIN JUPALNIC PROMITE O MEDALIE LA MEXICO

Vesel, «uriașul» din Jupalnic te primește întotdeauna cu zîmbetul pe buze și nu te lasă niciodată să pleci cu fruntea încrețită. A început să lupte în 1960 și de atunci a «culcat» cu agerime numeroși «liberi» și «clasici» pe saltelele din cele mai diferite colțuri ale lumii. Ștefan Stîngu, fiindcă despre el este vorba, lucrează cu seriozitate și-și dezvoltă necontenit arma de bază — viteza în acțiuni — care-l caracterizează. Deși este pasionat al albumelor fotografice, nu acordă timp fotografului pentru a-l prinde în acțiune.

Anul trecut a îmbrăcat primul tricou de campion, apoi a ocupat un frumos loc 6 în Japonia, cu ocazia Jocurilor Olimpice, pentru ca din nou în 1965 să cucerească titlul de campion republican. Dar să-i dăm cuvîntul...

— Mă pregătesc acum pentru Mexic, vreau să aduc țării o medalie...

— *Cum te pregătești?*

— «Secret». Doar atît vă pot spune că regulamentul prevede pentru victoria la tuș «umerii adversarului fixați pe saltea». Deci...

*

Acesta este Ștefan Stîngu care s-a născut acum 24 de primăveri la Jupalnic—Orșova. El este electrician și component al echipei campioane Steaua, la categoria grea.

PAUL ROMOSAN

CRISTINA BALABAN: Un bloc-start în finala Europei

Cristina Balaban își petrece vacanța de iarnă la «Babele». A plecat în urmă cu cîteva zile, cu schiurile pe umăr, cu o căciuliță de lînă pe cap și cu nelipsitu-i zîmbet, arborat în colțul buzelor. I-am urat înotătoarei noastre vacanță plăcută. Merită. Cristina a realizat în acest an a 6-a performanță europeană la 100 m spate (1,11 min.), rezultat promițător, încadrat de 7 titluri de campioană republicană de junioare și senioare și de nu mai puțin de 8 recorduri ale țării în diferite probe. Tot de cifra 8 este legată în acest an și o altă performanță a Cristinei: 8 victorii în concursuri internaționale. Și nu mai puțin de luat în seamă sînt și cele două medalii de bronz cucerite de ea la Universiada de la Budapesta.

Cristina Balaban are 18 ani și a început înotul cînd număra doar 8 primăveri. Tatăl său, medic radiolog, aprecia și apreciază sportul și în special natația, disciplină căreia i-a încredințat-o pe fiica sa cu dorința intimă de a o vedea pe Cristina nu în rîndurile mediocrităților, ci în acelea ale vîrfurilor. Și dorința i s-a împlinit.

Multipla campioană și recordmană a țării, Cristina Balaban este studentă în anul II la I.C.F., la «fără frecvență». Acum își petrece vacanța la «Babele». Cînd se va întoarce, își va relua antrenamentele, sub conducerea lui Remus Drăgușan, cu o intensitate sporită. În august viitor, în Olanda, au loc campionatele europene de natație, la care Cristina și-a propus să obțină un rezultat de răsunet. La 100 m spate — proba ei preferată — Cristina crede că va putea obține 1,09 min.

*

P.S. Drept criteriu de apreciere a performanței de 1,09 min. pe care și-a propus s-o realizeze Cristina facem o mică completare. Victoria la campionatul eruropean ediția 1962 în proba de 100 m spate a revenit înotătoarei Ria Van Velsen (Olanda) cu timpul de 1 : 10,5. În ultimii patru ani valoarea rezultatelor la acest procedeu s-a îmbunătățit însă, simțitor. În 1965 tabelul primelor 6 performanțe europene arată astfel: 1 : 08,1 — Christine Caron (Franța); 1 : 09,5 — Ludgrove (Anglia); 1 : 09,9 — Franklin (Anglia); 1 : 10,5 — Mihailova (U.R.S.S.); 1 : 10,7 — Borie (Franța): 1 : 11,0 — Cristina Balaban (România). Cu un rezultat de 1:09,0, Cristina ar putea cuceri medalia de bronz la europene.

GH. ȘTEFĂNESCU

Pe urmele SONIEI IOVAN

Rodica nu este ceea ce se cheamă o «persoană impozantă». Cu statura ei mai degrabă mică, cu părul tuns băiețește, nu se remarcă la prima vedere printre tinerele noastre gimnaste. Ea are însă ceva in plus. Acest «ceva» este împletit din talent, dintr-o mare doză de voință și de sîrguință. Iată ceea ce a făcut din tînăra dinamovistă o campioană a țării, la numai 19 ani.

În «casa cu trei fete» a inginerului Apăteanu gimnastica a intrat, de fapt, nu prin Rodica, ci prin sora ei cea mare, Delia. Cînd Delia își făcea sacul pentru antrenament, cea «mijlocie» se ținea scai de ea: **«Ia-mă și pe mine!»** Iar antrenorul Ștefan Tarco, descoperind timpuriu pasiunea în ochii Rodicăi, a dat verdictul: **«Poți s-o aduci și pe sora ta»**. Asta s-a întîmplat acum 5 ani.

A trecut vremea. Între timp Delia a renunțat la gimnastică, Rodica însă i-a rămas credincioasă și rezultatele au venit repede. Încă din 1960 e campioană la categoria II junioare. Și, în continuare, anii cu soț au fost parcă mai... norocoși: în 1962 la campionatul de juniori locul I la categoria a II-a senioare, în 1964 la categoria maestre. Dar Rodica nu este o superstițioasă. Anul 1965 i-a adus titlul de maestră a sportului, titlul suprem de campioană republicană, premiul II la absolvirea clasei a XI-a și reușita la examenul de admitere la I.C.F.! De aceea, nici nu mai îndrăznim să spunem că «mondialele» și viitoarele J.O. vor fi organizate în ani cu soț...

Proaspăta noastră campioană și-a reluat antrenamentele a doua zi după cucerirea titlului, cu seriozitatea ei obișnuită. Îi plac mult săriturile și paralelele. Poate tocmai de aceea lucrează mai mult la sol și la bîrnă... Are ceva din Sonia Iovan: același tip de forță, aceeași siguranță, aceeași voință și dorință de afirmare.

Îi dorim și aceleași rezultate.

ILDICO RUSSU-ȘIRIANU

13 ani pentru un... vis

Atît i-au trebuit lui Adrian Mateescu pentru a-și vedea împlinit unul din visurile sale: să reprezinte România într-un meci cu Franța. Visul i s-a împlinit în noiembrie, la Lyon. O satisfacție aproape totală: Adrian Mateescu, omul care a contribuit în ultimii ani la atîtea succese ale rugbiștilor militari a fost și în meciul cu francezii, un element de bază al echipei. Și dacă Wusek ar fi greșit mai puțin... Oricum, Adrian Mateescu a trecut cu «bine» adevăratul examen al consacrării în rugbi. Un demn urmaș al lui Costel Stănescu și un titular cert, ca «mijlocaș la grămadă», în XV-le țării noastre.

*

— Am început sportul ca... fotbalist. Am jucat la Dinamo București, la juniori. Numai printr-o întîmplare m-am dedicat rugbiului: într-una din zile, tata, un pasionat al sportului cu balonul oval **(n.n.—fostul internațional Ion Mateescu, celebru jucător din linia a II-a, cu decenii în urmă)** m-a rugat să-l însoțesc pe terenul din șoseaua Olteniței. Dar ce se joacă acolo? — l-am întrebat. Vei vedea — a fost răspunsul «bătrînului». Curios — m-am dus. Nu a fost vorba decît de un meci de antrenament al juniorilor de la Constructorul. Mi-a plăcut însă foarte mult acest joc, felul cum este «ghidonat» balonul, faptul că îți cere multă imaginație creatoare. Și...

...iată-l pe Adrian Mateescu devenit din 1953 rugbist convins. Junior în echipa Constructorului, apoi, din 1956, titular la seniori, în aceeași formație. În 1960 el se transferă la Știința Petroșeni unde joacă pînă în 1962, cînd vine în București. De data aceasta ca titular la Steaua.

— **Cel mai frumos meci?**

— Pe cînd eram la Știința Petroșeni și am întrecut-o pe Grivița Roșie cu 6—5...

— **Și cel mai greu?...**

— Cel cu Franța, de luna trecută...

— **Dar cei mai buni colegi?**

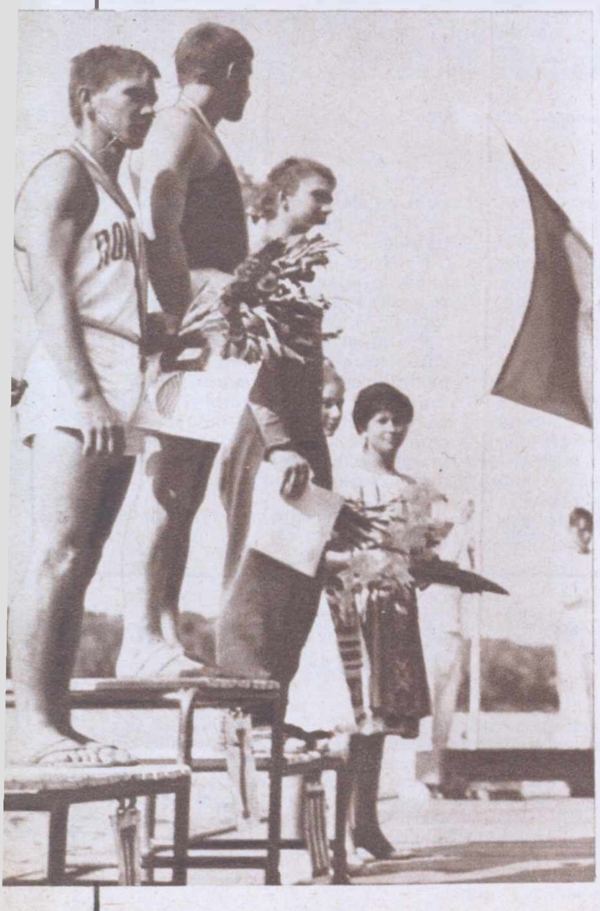
— Penciu, Chiriac, Ciobănel și desigur toți «băieții» de la Armata...

Ultimul cuvînt l-a avut «bătrînul»: «Vi-o spun, așa, pentru dv.: l-am dădăcit de la primul antrenament. Iar după meciuri, și eu, și nevastă-mea (și ea o mare «microbistă» a rugbiului) îi analizam comportarea. Băiatul ne-a ascultat și a ajuns aici... Ne bucurăm că a devenit titular al naționalei într-un meci cu Franța și sperăm să ne ofere în continuare satisfacții tot mai mari»...

Nădejdile «bătrînului» Mateescu sînt firește și ale noastre...

TIBERIU STAMA

CEL MAI TÎNĂR FIU AL DELTEI

Fratele mai mare a plecat mai de mult cu pagaia în mînă să se măsoare cu specialiștii. A îmbrăcat tricouri de campion, a fost medaliat de multe ori și acum numele său figurează pe lista campionilor mondiali la caiac-canoe. Este vorba de Achim Sidorov.

Fratele mai mic, Gheorghe, vine în 1963 la București să-l susțină pe Achim în concursuri. Acum are prilejul să-i urmărească la antrenamente pe Achim, pe Ismailciuc, pe Rotman. În memorie i se întipăresc loviturile aprige date apei, ritmul susținut al lui Ismailciuc la finale. Într-o bună zi... intră în canoea lui Achim. Din frunziș ochii albaștri și căprui ai «bătrînilor» îl urmăresc. Așa au început și ei. Peste cîteva luni «micuțul» își va înscrie, la rîndu-i, numele pe lista campionilor de juniori la canoe simplu 1000 m.

Dotat, perseverent, sub îndrumările antrenorului Radu Huțan, el mai cîștigă apoi titlul de campion junior și ratează prilejul de a realiza o mare surpriză (prin depășire de culoar) la seniori.

În vara acestui an el se... mulțumește, la Snagov, cu un loc II la «Europene» (în fotografie, pe podium).

Cel mai tînăr fiu al Deltei, Gheorghe Sidorov, un real talent și o mare speranță a pagaiei românești, promite pentru 1966 noi și strălucite performanțe.

BARTA — o speranță a voleiului

Cu un an în urmă, alături de Fieraru, Bărbuță, Szöcs — cunoștințele noastre mai vechi — amatorii de volei care urmăreau jocurile «Tractorului»-Brașov remarcau de la primele schimburi de mingi un tînăr bine făcut, plin de talent, care se impunea atenției. Acest băiat era Ghiula Barta.

Promisiunile de atunci s-au realizat în parte în acest an. Barta (astăzi la **clubul Steaua) a ajuns să facă parte din lotul de seniori al țării.**

Născut la Odorhei la 8 iulie 1945, Barta face cunoștință cu sportul în școala elementară din Ocna Sibiului, dar mai ales la școala de meserii din Sibiu, unde intră ca elev în 1959. «Trece» pe la atletism (campion regional la 500 m juniori II), pe la handbal, dar profesorul Grigoraș, primul lui inițiator în tainele sportului, îl îndreaptă spre volei. Și n-a greșit profesorul, fiindcă în 1961 Barta este selecționat în tabăra de juniori și tineret de la Brașov, și, la fel, în 1962 și 1963.

În 1962 el termină școala și lucrează la uzinele Tractorul Brașov, ca lăcătuș mecanic, cu care prilej face cunoștință și cu echipa de volei a constructorilor de tractoare. Se pregătește asiduu sub îndrumarea antrenorului Tică Tănase, devine titular al formației și debutează în prima categorie. Valoarea tînărului voleibalist crește într-o linie ascendentă, lucru ce-l va impune pentru lotul de tineret al cărui component devine. Barta are la activ 20 de meciuri în echipa noastră de tineret.

Anul 1965 este anul unor noi succese pentru el, anul de debut în prima noastră reprezentativă, al cărei tricou l-a îmbrăcat de 4 ori. Firește, drumul spre măiestria sportivă abia a început. Barta mai are multe de învățat și de acest lucru e pe deplin conștient. Pregătirea continuă și modestia îl vor duce — credem — la desăvîrșirea măiestriei sportive, făcînd din el un vrednic urmaș al promoției lui Nicolau și Fieraru.

C. ALEXE

FOTBAL 1965

Reportaj de
IOAN CHIRILĂ

Reportajul «FOTBAL 1965» este de fapt un montaj. La realizarea lui am folosit o bandă de magnetofon lungă de un miliard de metri. Pe acest miliard de metri sînt imprimate milioanele de dialoguri despre fotbal purtate în 1965 de milioanele de iubitori ai fotbalului. Din această bandă-miliard am extras, după multe șovăieli, metrii necesari paginilor de fotbal «SPORT», avînd certitudinea că — vrînd-nevrînd — am omis o mulțime de idei volante valoroase. Oh! Dacă cineva ar putea face sinteza ideilor volante, desigur că n-am avea nici măcar probleme de altitudine la campionatul mondial din Mexic. În montajul nostru, la polii dialogului se află suporterii anonimi Pozitivescu și Negativescu.

Campionatul rămîne baza.

N: Ce zici de sezonul 1965?

P: N-a fost rău. Masopust și-a cam încheiat cariera pe «23 August», Germano a primit o porție dublă față de San Siro, Sarti a luat și el două goluri, după ce credea că l-a uitat Dumnezeu în poartă...

N: Bine, bine... Dar Londra tot la televizor o s-o vedem... Iar Dinamo tot n-a trecut de turul doi... Nemaivorbind de Știința...

P: Să știi că și suedezii, și scoțienii și iugoslavii tot la televizor o să vadă Londra.

N: Cauți scuze...

P: Nu caut de loc. Dar nu înțeleg un lucru. Cînd vin la noi baschetbaliștii negri de la «Harleem Globe Trotters», nimeni nu-i cere lui Dinamo să-i bată. În schimb, cînd e vorba de fotbal, totul se raportează la Suarez și la Eusebio, care nu-s cu nimic mai prejos decît Robertson, Chamberlain sau Bob Cousy.

N: Cred că e normal să ne gîndim la Suarez, Pele sau Eusebio.

P: Și da, și nu. Ei sînt jucători de super-clasă. Echipa noastră națională cu un Eusebio, cu un Suarez și cu un Schnellinger ar fi sus de tot... După cum Brazilia și Portugalia fără Pele sau Eusebio scad mult.

N: Să avem și noi un Suarez, un Eusebio, un Schnellinger...

P: Ar fi tare bine! Dar nu e chiar atît de simplu. Deși, la urma urmei, e simplu. Arunci o undiță în Mozambic, o alta în Spania... Mai arunci una în R.F.G., și gata...

N: Nu-mi place să iau de la alții...

P: Nici mie nu-mi place. Dar atunci?

N: Să-i batem pe toți cu mijloace proprii. Cum fac brazilienii. Cum fac englezii...

P: Știi ceva? Cunosc eu un șofer, nea Pavel, care are o vorbă: **«Cine confundă dorința cu realitatea, are înclinație spre minciună!»**

N: Nu-nțeleg...

P: Și eu doresc să cîștigăm campionatul mondial din Mexic, dar dorința nu e totul... În primul rînd trebuie să știm pe ce contăm...

N: Lasă asta... Oameni sînt ei, oameni sîntem și noi...

P: Da, dar brazilienii joacă 365 de zile pe an și au două milioane de copii care, în lipsă de altceva, visează fotbal, și numai fotbal. Iar din milioanele astea iese o dată un Pele care înseamnă o jumătate de echipă. E în zi bună Pele? 3—0 cu U.R.S.S., la Moscova. E Pele indispus? 2—2 cu U.R.S.S., pe Maracana sau 1—5 cu belgienii, la Bruxelles.

N: Și englezii?

P: Nu te pune cu englezii! La englezi fotbalul e o meserie. Sindicatul fotbaliștilor englezi e o forță. Englezii sînt muncitori cu balonul. Acolo fotbalul lasă doar impresia că e un joc. În fond e o muncă de zi cu zi, ceas de ceas... Fotbalistul profesionist englez asta știe, asta face.

N: Și-atunci ce propui?

P: Propun să discutăm serios. Propun să recunoaștem că, la noi, fotbalul nu e un scop în sine, și că noi vrem să-i batem pe cei pentru care fotbalul e într-adevăr un scop în sine. Propun să nu uităm că un Ivansuc, de pildă, care a fost un talent excepțional în fotbal, a lucrat cam 30% pentru fotbal... El a ales medicina. Fotbalul mare, însă, e greu să-l împarți cu ceva. La urma urmei, cred că e mai greu să răzbați printr-o apărare aglomerată decît să dansezi «Sîrba» sau «Brîul», chiar și într-un ansamblu ca «Ciocîrlia». Iar dacă dansezi «Brîul», nu mai e nevoie să faci altceva. Te respectă lumea pentru că dansezi «Brîul», așa cum pe Pele lumea îl stimează numai și numai pentru că dă un gol cînd trebuie...

N: Nu cred că ai dreptate. Uite, de pildă, studenții nu se prea omoară ei cu treaba. Au timp destul și pentru fotbal.

P: Iarăși mă înțelegi greșit. Nu e vorba numai de timp. E vorba de psihologia **«alergătorului după doi iepuri»...** Ne mai vorbind de faptul că studentul-fotbalist-model este cel care în loc să se demarce rapid repetă în gînd **curatela prodigului** sau poate vre-o complicată formulă chimică...

N: Știam că n-am s-o scot la capăt cu tine...

C. BRAUN-BOGDAN
antrenor federal

„FOTBALUL SE JOACĂ CU INIMA"

Privind clasamentul turului, mă izbește poziția de frunte a Rapidului și a Petrolului. Dacă aș încerca să argumentez doar tehnicește această situație, nu cred că aș face o analiză profundă. După părerea mea, prezența Rapidului și, mai ales, a Petrolului «sus de tot» se datorează concepției statornice a acestor două cluburi în ceea ce privește creșterea elementelor tinere, formarea unei pepiniere proprii. Iar de aici și pînă la dezvoltarea dragostei față de culorile clubului nu este decît un pas. Exemplul Petrolului și al Rapidului (ca și al U.T.A.-ei, de altfel) trebuie urmat și de alte echipe. Munca în timp, munca în profunzime aduc întotdeauna rezultate bune. Pentru că fotbalul se joacă cu picioarele, cu capul și, mai ales, cu inima...

ION LUPAȘ — vicepreședinte al F.R.F.

„TREBUIE SĂ JUCĂM MAI MODERN"

Anul care s-a scurs ne-a oferit destule satisfacții, dar, privind în perspectivă, aș vorbi mai curînd despre ceea ce ar trebui să facem decît despre ceea ce am făcut.

Pentru a atinge pragul jocului modern, de clasă, jucătorii noștri trebuie:

— să renunțe, o dată pentru totdeauna, la ralenti-ul **care mai persistă în faza de finalizare;**

— să tindă tot mai mult spre pasele în viteză, fără împotmoliri și «piruete» de gîndire;

— să îmbine deplasările rapide — mă refer în special la cele laterale — pentru dizlocarea apărării adverse, în fața porții, cu finalizări imediate, fără întîrziere, astfel încît ceea ce s-a cîștigat printr-o acțiune surpriză să nu fie irosit printr-o încetinire cu nimic justificată.

Trebuie să jucăm mai modern. Avem un material uman — în special printre cei tineri — capabil să facă față acestui veritabil perpetuum mobile **care este fotbalul modern.**

România — Turcia 3—0 în preliminariile campionatului mondial.

BAZIL MARIAN
antrenor al lotului olimpic

„CA SĂ JUCĂM DE DOUĂ ORI ÎN MEXIC!"

Echipa de tineret, devenită «olimpică», a susținut anul acesta 7 jocuri, fără să piardă vreunul. Printre învinse, echipa U.R.S.S. (4—3 la Tbilisi), Cehoslovaciei (2—0 la Pitești) și cea a Turciei (5—1 la Istanbul).

Am folosit un lot de 48 de jucători (5 portari, 12 fundași, 11 mijlocași și 20 de înaintași). Jucătorul cel mai solicitat: Frățilă. Din lotul olimpic, cele mai frumoase perspective le au portarul Constantinescu, Boc, Sătmăreanu, Deleanu, Dobrin, Cuperman și Nagy. Primii patru vor bate la poarta echipei naționale A chiar în anul care vine.

În cursul anului 1965 echipa olimpică și-a mărit viteza de joc, ameliorînd totodată circulația jucătorilor și balonului. Menționez că cele mai bune rezolvări de joc le-am găsit — să nu vă surprindă — în meciurile susținute în deplasare. Explicația? În deplasare adversarii noștri au jucat mai deschis, «la atac», căutînd să valorifice avantajul terenului. De aceea și soluțiile înaintașilor noștri au fost mai simple.

În preajma anului 1966, sîntem deciși să continuăm munca din acest an. Vom căuta ca numărul jucătorilor trecuți prin «sita olimpică» să fie și mai mare. Ne vom îndrepta și mai mult privirile asupra categoriei B, care are destui «actori în umbră» nerăbdători să vadă lumina reflectorului nostru.

La noi, la echipa olimpică, scopul este complex: trebuie să fim și rezervor și sită și... echipă. **Urmărind această triplă soluție, ne gîndim în primul rînd la nevoile echipei naționale. Nu trebuie să uităm că dacă Olimpiada se va desfășura în Mexic, «Mundialul» viitor va avea loc tot în patria lui Carbajal.**

NICOLAE PETRESCU — antrenor federal coordonator

„EFICACITATEA ESTE O CHESTIUNE DE ANTRENAMENT"

Se vorbește mult — în ultima vreme — despre eficacitate. Dar eficacitatea este mai mult o chestiune de antrenament și mai puțin una de... discuție.

Pînă în ultima vreme, jucătorii noștri exersau foarte puțin șutul la poartă: 6—8 lovituri într-un antrenament. În anul care s-a scurs, această cifră a crescut de mai multe ori, sub imperiul... necesității. La majoritatea echipelor jucătorii trag acum 40—50 de șuturi într-un antrenament.

Față de anul trecut, cînd media de goluri pe etapă a fost de 12—14 goluri, în acest an se marchează o creștere netă: 20—24.

Și cu toate acestea, ineficacitatea se mai face simțită, mai ales datorită faptului că unii dintre înaintași s-au obișnuit să nu marcheze. Cred că nesiguranța unor «tehnicieni» ca Pîrcălab, Gane sau Dumitriu în fața porții se datorează lipsei de încredere. De asemenea, ineficacitatea persistă pentru motivul că în ultimul timp, deși s-a înregistrat o creștere a cantității la antrenamente, elementul specific, de ajustare la condițiile de joc, lipsește. Dacă un Goran, de pildă, trage 50 de șuturi într-un antrenament, dar din acestea numai cinci sau șase cu opoziția adversarului, atunci firește că binevenita cantitate nu va trece în mult dorita calitate.

Deci, eficacitatea este, repet, o problemă de antrenament. Jucătorii din trecut au fost buni șuteri. Ei au șutat foarte mult la antrenamente, nefiind — poate — atît de solicitați în alte direcții, așa cum se întîmplă în cadrul antrenamentului intensiv și complex de astăzi. Dar jucătorii de astăzi au obligații sporite. Și, în orice caz, nu au dreptul să-și completeze orele prin diminuarea timpului consacrat șutului ÎN SITUAȚII DE JOC. Așa cum, nu întîmplător, face Ion Ionescu.

P: Tot ce ți-am spus eu e numai o părere...

N: Mai bine vino la obiect și recunoaște că am avut jocuri slabe în campionat.

P: N-ai dreptate. S-a jucat mai bine decît pînă acum.

N: Steaua și Dinamo au fost umbrele echipelor din anii trecuți...

P: Nu pune mîna-n foc. Poate că Rapid și Petrolul au crescut mai mult decît ne-am fi așteptat.

N: Au aceleași loturi. Baremi Petrolul a mai și pierdut ceva oameni.

P: Da, dar în schimb a prezentat cîteva idei de joc interesante. Apoi l-a reconsiderat pe Dridea. L-a ajutat cu Badea. Asta înseamnă să nu fii rigid și să cauți soluții.

N: Ce soluții? Rapid a «murit» în ultimele două etape, și așa a venit Petrolul în față. Rapid e marele vinovat. Are o schemă pe care i-au ghicit-o toți.

P: Care schemă?

N: Cu Dumitriu și Ionescu.

P: Ești rău. E una dintre cele mai frumoase idei din ultima vreme. Numai că Dumitriu și Ionescu au și ei limitele lor. Execută «la marele spectacol» echipele mai slăbuțe și nu prea fac mare lucru în fața unei apărări hotărîte și aspre. Dacă s-ar mai putea băga o mie de centimetri cubi în pieptul micuț al lui Dumitriu și dacă l-am mai putea înălța pe Ionescu cu 10 centimetri, s-ar schimba situația. Dar ia spune, cine ți-a plăcut pe '65?

N: Dan Coe. El e «șeful» apărării Rapidului. Sare bine, pune osul și degajează lung.

P: Crezi că e suficient?

N: E sănătos...

P: Sănătatea e bună, dar mai trebuie multe... Cu jocul în forță te treci repede...

N: Ție cine ți-a plăcut anul ăsta?

P: De departe, Gherghelî.

N: Și el e cu munca.

P: Dar nu numai cu munca. Gherghelî a fost anul acesta cel mai modern jucător al nostru.

N: De ce?

P: Pentru că s-a demarcat. Pas la Pîrcălab și... țușt în gaură, pentru reprimirea mingii. Iar imediat după asta, cu toată viteza, înapoi, pentru prinderea extremei adverse. În fotbalul modern trebuie să fii «clinos». Și Gherghelî este. El dă tempo-ul la Dinamo. Lupta pentru tempo înseamnă progres în fotbal.

N: Care tempo? Cu Pexa, cu Solomon, cu Țîrlea tempoul moare...

P: Fotbalul modern înseamnă tempo! Anul acesta, la Lisabona și la Praga, ca să nu mai vorbim de jocurile de la București, echipa noastră a fost peste adversar numai cînd a apăsat pe accelerator. Jucătorii lenți se exclud, în afară de cazul că au alte calități excepționale, cu care compensează. Eu cred că o pereche Gherghelî-Floruț ar fi trebuit luată în considerație.

N: Ia mai lasă-mă și cu U.T.A. asta, că «moare» în fiecare an pe drum.

P: Dragă Negativescule, U.T.A. are un rol mare în campionatul nostru. Califică jucători. Coman, Jac, Axente, Pantea, Bîrău... dacă n-ar fi U.T.A., toți acestia ar vegeta cine știe pe unde...

N: Spune mai bine de ce nu merge Steaua?

P: Tinerii ei de astăzi nu au nici pe departe valoarea tinerilor de la C.C.A. Și-apoi echipa se alcătuiește trăgînd bilețele dintr-o căciulă. Nimeni nu mai știe ce joacă. Iar această nesiguranță a antrenorilor se transmite

Derbiul Rapid — Dinamo (2—0) a ump
— ca întotdeauna — stadionul 23 Aug

Schroif k.o! România — Cehoslovacia 1—0!

GHEORGHE OLA
antrenor al echipei naționale de juniori

„TREBUIE LUCRAT LA ...TĂRIA MORALĂ"

Ca și echipa de tineret-olimpică, juniorii noștri sînt neînvinși în acest an. Deși, ca să fim drepți, rezultatele de egalitate din turneul U.E.F.A. 1965 (0—0 cu Ungaria și 3—3 cu Suedia) echivalează, oarecum, cu o înfrîngere.

După Turneul U.E.F.A., lotul a fost împrospătat radical. Am convingerea că actualul lot este mai bun decît cel de acum 4—5 ani. Aptitudinile de bază ale noii promoții sînt superioare. Am multă încredere în Coman (portar, U.T.A.), Anca (stoper, Știința Cluj), Ștefan (fundaș, Rapid), Dinu (mijlocaș, Metalul Tîrgoviște), Incze (C.S.M.S.), Dumitrache (înaintaș, Dinamo București), Manea (Steaua) și alții.

După turneul U.E.F.A. am susținut cinci jocuri internaționale: 0—0 cu Cehoslovacia, la Nitra; 1—0 cu R.D. Germană, la Neubrandenburg; 1—0 cu Polonia, la Torun și 3—0 cu U.R.S.S., la Sibiu. Aceste victorii (și mai ales cele în deplasare) se datorează, după părerea mea nu numai aptitudinilor despre care vorbeam mai sus ci și unui plus de tărie morală. Juniorii de astăzi au un plus de bărbăție — în sensul bun al cuvîntului. Vom încerca să dezvoltăm această tărie morală, sperînd astfel să asigurăm fundamentul care să împiedice... blazarea timpurie a atîtor promoții.

O observație în final. Jucătorii «de construcție» abundă. Mult mai rari sînt cei care iau cu asalt poarta. Aici e «buba»... Dar sperăm să-i găsim leacul.

JEAN LĂPUȘNEANU
antrenor federal

„NU EXISTĂ ECHIPĂ MARE FĂRĂ PORTAR MARE"

În sezonul 1965, portarii noștri n-au prea strălucit. Ei nu participă efectiv la acțiunile de joc, deși sistemul de mișcare permanentă al jocului modern impune asemenea obligații și portarului. Datorită acestei imobilități, portarii noștri nu știu să închidă unghiurile, iar apărătorii au astfel griji pe care n-ar trebui să le aibă. În al doilea rînd, portarii noștri nu știu cînd să joace pe linia porții și cînd în afara ei. Ei nu folosesc reperele naturale (liniile de marcaj) pentru a închide automat unghiurile. În sfîrșit, portarii noștri, printre care Andrei, Haidu și Datcu, nu au o mișcare permanentă pe fază, fiind surprinși deseori. De asemenea, portarul nostru de astăzi nu trăiește jocul ca și ceilalți jucători, făcînd oarecum o «opinie psihică separată». Îmi aduc aminte că Voinescu «clocotea» în careul său și această stare de nervozitate pozitivă l-a catapultat deseori în calea mingii.

În preajma noului an mă gîndesc la cîțiva dintre portarii noștri tineri. Am multă încredere în Constantinescu, în Papuc și în Bai. Ei mi se par apropiați de prototipul portarului modern.

Nu există echipă mare fără portar mare. Iașin, Grosics, Planicka, Olivieri, Gilmar au avut un rol hotărîtor în jocul echipelor lor. Poate că anul 1966 va aduce consacrarea mult așteptată a unui portar de mare încredere.

și jucătorilor. Eu cred că Rakși, de pildă, care are o valoare sigură, trebuie să capete o dată pentru totdeauna un post fix în echipă. Reperele sînt obligatorii în echipă. Ani de zile C.C.A. a jucat bine cu axa de forță Apolzan–Bone–Constantin...

N: Și Dinamo?

P: Cînd o echipă de minimum 20 de puncte obține numai 11, asta înseamnă că a avut fisuri mari în sudura morală necesară. De altfel, mobilizarea bruscă din jocul cu Internazionale, de la București și mai ales în cel de la Milano, dovedesc că Dinamo a ratat acest tur nu pentru motive de valoare fotbalistică. Și ar mai fi ceva: Dinamo a început campionatul cu cinci mijlocași, Petru Emil, Popescu, Gherghelі, Nunweiller III și Ștefan. S-a pierdut mult timp cu alegerea formulei ideale. În cele din urmă s-a impus perechea de muncă Gherghelі—Ștefan.

N: Sînt de părere că Științele sînt la... pămînt.

P: Nu e chiar așa, deși, fără îndoială că lucrurile nu merg grozav!. Științele au și ele posibilitatea să «culeagă» destui jucători de valoare, dar foarte mulți consideră fotbalul doar o trambulină pentru examenul de... rezistența materialelor. Ploieșteanul Ivan preferă să facă tușa la Craiova, pentru că — vorba aceea — fotbalul trece, diploma rămîne. Dă-mi voie să-ți spun că fotbalul nu merită un astfel de tratament.

N: Și ce fac cei care-l tratează altfel? Ce face Farul? Ce face Siderurgistul?

P: Aici e reversul Rapidului și Petrolului. Lipsește nucleul psihic. Desigur că o echipă nu poate cuprinde doar jucători înscriși într-un perimetru geografic precis dar, pînă la urmă, cei fideli, cei **«de-ai casei»** dau tonul curajului și rezistenței morale.

N: Atunci cum e cu C.S.M.S.-ul? Și-aici sînt mulți veniți din altă parte.

P: Aici s-a întîmplat un lucru foarte interesant. Mai exact, cineva a încercat și a izbutit cred o explicație interesantă. Teașcă «a pus șaua pe studenți», le-a scos fumurile din cap, dar a exagerat un pic, obosindu-i cu «perfecțiunea». «Moș-Botescu» a simțit pulsul echipei și ... o dată a dat drumul la hățuri, obținînd efecte spectaculoase. Locul III, care reprezintă un mare succes pentru Moldova, poate fi menținut pînă la sfîrșit, ceea ce nu s-a întîmplat în campionatul trecut. Sper că Botescu va ști să aplice și psihologia inversă cînd și — mai ales — dacă va fi cazul.

N: Văd că la psihologie te pricepi. Spune-mi mai bine cum mergem în Mexic?

P: Mărind respectul pentru fotbal. Și, totodată, respectul reciproc al tuturor factorilor care lucrează pentru fotbal.

N: Iar mă iei cu asta?

P: La ideea că fotbalul trebuie iubit mai mult nu pot să renunț.

N: Și ce e, mă rog, cu respectul reciproc al factorilor?

P: E foarte important. Să-ți dau un exemplu. Ședeam pe bancă, jos, cu antrenorii și cu conducătorii echipelor, la un meci. La un moment dat, unul din antrenori cheamă o «rezervă» și-i spune să se încălzească... Conducătorul echipei, cînd aude, se repede în antrenor: **«Ce-ai de gînd cu ăsta?» «Îl trimit în locul lui X!» «Ceeeeee?! Doar dacă mor eu!»**. Antrenorul a tăcut chitic, «rezerva» s-a... răcit, iar ceilalți «rezerviști» au plecat capul în jos, ca să nu întîlnească privirea antrenorului învins...

N: Se mai întîmplă...

P: Se mai întîmplă ele și multe

ION ALEXANDRESCU
secretar al F.R.F.

„PE ULTIMII 20 DE METRI FRIGE"

În fotbalul modern, ca urmare a apariției apărărilor aglomerate, cei douăzeci de metri din fața porții adverse reprezintă, din ce în ce mai mult, porțiunea cea mai grea a terenului. Iată de ce sînt foarte puțini înaintașii, care excelează în această zonă. Anul acesta, Badea, Cuperman și I. Ionescu s-au dovedit a fi cei mai periculoși atacanți pe... potou, fără ca ei să reprezinte însă idealul. Înaintașul ideal ar trebui să fie o îmbinare de tehnică și forță. Un Stoicescu, bine strunit, s-ar fi putut impune, dar... Un timp am sperat că Voinea de la Steaua va «veni» tare, dar am impresia că și el se va irosi prin indolență.

Deci, tehnică și forță. Lipsa de forță îl face pe Dumitriu să nu corespundă în jocurile dure. Iar jocurile dure sînt în proporție de 90%. Lipsa de tehnică anulează, pe de altă parte, calitățile de forță ale unui Goran și Nagy.

Ce ne rezervă viitorul? Cred că selecția judicioasă care se practică astăzi la centrele de juniori — gabaritul fiind unul din factori — precum și instruirea specială în spiritul «noului» vor aduce roadele așteptate. Pînă atunci, ultimii 20 de metri continuă să frigă...

Lisabona. *Portugalia — România 2—1 — (duel Nunweiller — Augusto) — după un joc în care echipa noastră a avut destule momente frumoase.*

Una din victoriile echipei olimpice: România — Cehoslovacia 2—0 la Pitești.

ROMÂNIA — PORTUGALIA 2—0! Pîrcălab șutează sub privirea mirată a lui Germano (în dreapta).

altele. Se mai întîmplă ca un jucător suspendat pe șase luni să joace peste o săptămînă. Se mai întîmplă ca un jucător să nu joace un timp pentru că nu-i e simpatic antrenorului.

N: Astea-s mărunțișuri. Numai cine nu muncește nu greșește...

P: Se mai întîmplă ca jucătorii să adoarmă la ședința de analiză pentru că antrenorul le vorbește ca din ceaslov...

N: Mie dă-mi «cheiea». Cum facem jucători?

P: Vrei să spui: jucători de clasă. Că jucători, așa, în general, avem.

N: Dă-mi și mie o extremă stînga. Îmi venea să urlu cînd îl vedeam pe Sorin pe stînga.

P: Știi ce-mi spunea Ionică Bogdan? Că pe vremea lui, în «plantație», pe Vergului, cînd se alegeau echipele și rămînea unul mai firav, îl întreba «căpitanul»: **«Da' tu, mă, ce știi să joci?» «Păi, joc orice». «Atunci treci extremă stîngă.»** Așa și astăzi. Extrema stîngă e și ea, acolo, un om de umplutură, la multe echipe, ca atunci, în plantație...

N: Află că «plantația» a scos jucători.

P: A scos, fără îndoială. Numai că atunci copiii jucau de dimineața pînă seara (cam cum joacă brazilienii astăzi), neavînd televizor, cercuri artistice și altele. Copiii de astăzi au, orice s-ar spune, timp mai puțin.

N: Și atunci?

P: E momentul să-ți amintesc că anul acesta fotbalul nostru a obținut o victorie mai mare decît cea asupra Portugaliei.

N: Care?

P: Crearea celor 12 mari centre de juniori și copii. Iată o idee. Ieri fotbalistul se năștea pe maidan, consumînd cel puțin opt ore pe zi. Astăzi, neavînd timpul copilului de altă dată, micul fotbalist trebuie îndrumat. Rolul foștilor fotbaliști poate să fie decisiv. Bineînțeles, cu condiția ca aceștia să reintre în sufletul copilului.

N: Și dacă nu vreau să-l fac fotbalist?

P: Fă-l... extremă stîngă!...

Cel mai bun fotbalist al anului CORNEL POPA:

„AM DESCOPERIT ELIXIRUL TINEREȚII"

Sînt fericit că sondajul revistei «SPORT» în rîndul specialiștilor noștri îmi acordă primul loc în acest an. Bucuria mea e dublă cînd mă gîndesc că am cîștigat titlul la 31 de ani, vîrstă pe care unii o consideră — din păcate — «limită depășită» în fotbal. Adevărul e, însă, că nu m-am simțit niciodată mai bine decît anul acesta.

Explicația formei mele bune din acest an este foarte simplă și-i rog pe mai tinerii mei colegi să fie convinși că ea nu cuprinde nici un gram de exagerare. Anul acesta am lucrat mai mult ca oricînd, m-am odihnit după un program precis, m-am alimentat numai și numai după recomandarea medicului și nu m-am culcat după zece. Menționez că înainte de antrenament am dormit întotdeauna o oră. Așa am descoperit «elixirul tinereții». În sfîrșit, vreau să adaug că titlul pe care l-am cucerit, fiind și o probă de... regularitate, se datorează și faptului că am luat în serios orice joc, indiferent de adversar.

Sînt convins că prin accentuarea acestui regim de viață sportivă voi mai putea juca încă mulți ani fotbal. De asemenea, sînt hotărît să lichidez ultimele resturi de irascibilitate, pentru a fi cu adevărat un jucător complet.

ANCHETA „SPORT"

Cel mai bun fotbalist al anului

Răspund:

— ION LUPAȘ, vicepreședinte al F.R.F.
1. POPA 2. C. Dan 3. Badea 4. Constantinescu (C.S.M.S.) 5. Boc.

— FLOREA TĂNĂSESCU, secretar general al F.R.F.
1. POPA 2. M. Ionescu (Petrolul) 3. C. Dan 4. Ivansuc 5. Ion Ionescu (Rapid).

— ION ALEXANDRESCU secretar al F.R.F.
1. POPA 2. C. Dan 3. Ghergheli 4. Badea 5. M. Ionescu.

— OCTAV LUCHIDE, consilier F.R.F.
1. POPA 2. C. Dan 3. Pîrcălab 4. Ghergheli 5. Ion Ionescu.

— NICOLAE PETRESCU, antrenor federal-coordonator
1. PÎRCĂLAB 2. C. Dan 3. Badea 4. Popa 5. Ivansuc.

— ILIE OANĂ, antrenor al echipei naționale
1. POPA 2. Ghergheli 3. C. Dan 4. Badea 5. Pîrcălab.

— ȘTEFAN COVACI, antrenor al echipei naționale
1. POPA 2. Ghergheli 3. Badea 4. Pîrcălab 5. C. Dan.

— BAZIL MARIAN, antrenor al echipei olimpice
1. POPA 2. Ghergheli 3. C. Dan 4. Badea 5. Pîrcălab.

— GHEORGHE OLA, antrenor al echipei naționale de juniori
1. BADEA 2. Popa 3. Ghergheli 4. C. Dan 5. Ion Ionescu.

— ION BĂLĂNESCU, antrenor federal
1. POPA 2. Ghergheli 3. C. Dan 4. M. Ionescu 5. Badea.

— C. BRAUN-BOGDAN, antrenor federal
1. PÎRCĂLAB 2. Ghergheli 3. C. Dan 4. Popa 5. Badea.

— DINCĂ SCHILERU, antrenor federal
1. C. DAN 2. Badea 3. Ghergheli 4. Popa 5. Boc.

CLASAMENTUL PRIMILOR CINCI*)

1.	POPA	50 de puncte
2.	C. Dan	39 de puncte
3.	Ghergheli	31 de puncte
4.	Badea	26 de puncte
5.	Pîrcălab	17 puncte

S-au mai clasat:

6. M. Ionescu — 7 puncte
7—8. Ivansuc, Ion Ionescu — 3 puncte
9—10. Constantinescu (C.S.M.S.), Boc — 2 puncte.

***) La alcătuirea acestui clasament a fost folosit punctajul 5—4—3—2—1.**

ATLETISMUL—SPORT

EI MAI BUNI ATLEŢI AI ANULUI 1965

ĂRBAŢI

100 m

ec. Mond. 10,0
ec. Eur. 10,0

0,5 Gh. Zamfirescu		Steaua (10,4)
0,6 A. Tudoraşcu		Met. Buc. (10.4)
0,7 A. Stamatescu		Steaua (10.6)
0,8 D. Comşa		Din. Br. (10.8)
0,8 H. Burghardt	—j—	CSO Mediaş (11.0)
0,8 V. Midvighi		Din. Buc. (—)
0,8 V. Popescu		Rap. Buc. (10.6)
0,8 P. Ciobanu	—j—	Din. Buc. (10.5)
0,8 L. Bădescu		Prah. Pl. (11.4)

200 m

ec. Mond. 20,2
ec. Eur. 20,4

1,1 Gh. Zamfirescu		Steaua (21.0)
1,4 V. Jurcă		Din. Buc. (20.9)
1,6 A. Tudoraşcu		Met. Buc. (22.0)
1,8 I. Osoianu		Din. Buc. (21.7)
1,9 V. Midvighi		Din. Buc. (—)
1,9 A. Deac	—j—	CSO Ord. (22.4)

400 m

ec. Mond. 44,9
ec. Eur. 44,9

,1 B. Albrecht		Şt. Buc. (49.8)
,4 I. Răţoi		Din. Buc. (49.2)
,6 H. Stef		Rap. Buc. (49.2)
,0 I. Osoianu		Din. Buc. (48,9)
,4 Gh. Zamfirescu		Steaua (48,2)

800 m

ec. Mond. 1:44.3
ec. Eur. 1:45.7

0.8 Gh. Ene		Steaua (1:52.0)
0.1 H. Stef		Rap. Buc. (1:52.5)
0.3 C. Bloţiu		Rap. Buc. (1:51.0)
1.9 Z. Vamos		Din. Buc. (—)
2.3 S. Beregszaszi		Din. Buc. (1:52.5)

1500 m

c. Mond. 3:35.6
c. Eur. 3:36.4

0.8 C. Bloţiu		Rap. Buc. (3:45.9)
0.9 Z. Vamos		Din. Buc. (3:46.6)
4.1 A. Barabaş		Din. Buc. (3:47.0)
0.0 S. Beregszaszi		Din. Buc. (3:51.8)
1.3 I. Iordache		Din. Buc. (4:01.2)

5000 m

c. Mond. 13:24.2
c. Eur. 13:27.6

:15.0 A. Barabaş		Din. Buc. (13:49.8)
23.4 N. Mustaţă		Din. Buc. (14:22.0)
26.4 C. Grecescu		Met. Buc. (—)
35.2 V. Caramihai		Steaua (14:55.6)
39.2 O. Lupu		Steaua (14:22.2)

10 000 m.

c. Mond. 27:39.4
c. Eur. 28:10.6

25.8 N. Mustaţă		Din. Buc. (29:44.0)
40.8 C. Grecescu		Met. Buc. (—)
23.2 O. Lupu		Steaua (30:22.0)
42.7 V. Caramihai		Steaua (32:39.2)
55.2 I. Rusnac		Steaua (31:41:8)

3000 m obst.

. Mond. 8:26.4
. Eur. 8:26.4

.0 Z. Vamos		Din. Buc. (8:56.0)
.8 V. Caramihai		Steaua (8:53.4)
.2 I. Căpraru		Steaua (—)
.8 O. Lupu		Steaua (9:04.2)
.8 N. Mustaţă		Din. Buc. (—)

110 m garduri

. Mond. 13,2
. Eur. 13,2

V. Suciu	—j—	Pen. Iasi (14.7)
C. Socol		Şt. Cluj (15.0)
N. Macovei		Steaua (14.5)
T. Solomon		Steaua (15.4)
V. Jurcă		Din. Buc. (14.7)
A. Schneider		Ban. Tim. (15.1)

400 m garduri

. Mond. 49,1
. Eur. 49,2

B. Albrecht		Şt. Buc. (53.8)
I. Răţoi		Din. Buc. (53.3)
I. Mesaros		Ban. Tim. (51.9)
A. Schneider		Ban. Tim. (54.6)
C. Grangure		Ban. Tim. (54.4)
V. Mihăescu		CSMS Iaşi (55.9)
I. Dumitraşcu		SS UCFS C. Muscel (—)

Înălţime

Rec. Mond. 2,28
Rec. Eur. 2,28

2,06 E. Ducu		Steaua (2.05)
2,05 A. Spiridon		Şt. Buc. (2.09)
2,04 C. Porumb		Şt. Cluj (2.10)
2,03 S. Ioan	—j—	ŞSE 1 Buc. (1.97)
1,97 C. Socol		Şt. Cluj (1.95)

Prăjină

Rec. Mond. 5,28
Rec. Eur. 5,15

4,70 P. Astafei		Steaua (4,75)
4,50 S. Cristescu		Din. Buc. (4,45)
4,42 A. Savin		Şt. Buc. (4,50)
4,30 D. Piştalu		Din. Buc. (4,36)
4,20 D. Marin	—j—	Rap. Buc. (4,15)
4,20 E. Simionescu		Constr. Buc. (4,00)

Lungime

Rec. Mond. 8,35
Rec. Eur. 8,31

7,63 A. Samungi		Steaua (7,66)
7,46 M. Simionescu		Din. Buc. (7,74)
7,45 D. Bădini		Şt. Buc. (7,28)
7,41 L. Sărucan		Din. Buc. (7,31)
7,37 V. Mureşan		Şt. Buc. (7,11)

Triplusalt

Rec. Mond. 17,03
Rec. Eur. 17,03

16,13 S. Ciochină		Met. Buc. (16,28)
15,64 O. Viscopoleanu		Steaua (15,59)
15,61 N. Mărăşescu		Steaua (15,53)
15,53 S. Ioan		Steaua (15,64)
15,34 V. Răuţ		Şt. Buc. (13,94)

Greutate

Rec. Mond. 21,51
Rec. Eur. 19,57

16,84 A. Raica		Rap. Buc. (16,84)
16,51 C. Creţu		Met. Buc. (16,83)
16,44 A. Gagea		CSMS Iaşi (16,54)
15,56 G. Luchian	—j—	ŞSE C-ţa (15,15)
14,96 D. Menis		Din. Buc. (14,30)

Disc

Rec. Mond. 65,22
Rec. Eur. 65,22

54,05 V. Sălăgean		St.R.Br. (54,37)
53,09 I. Naghi	—j—	Şt. Buc. (50,54)
50,03 M. Plev		Ban. Tim. (48,50)
48,87 L. Kottlar		Met. Buc. (51,75)
47,53 G. David		Din. Buc. (46,16)

Suliţă

Rec. Mond. 91,72
Rec. Eur. 91,72

78,82 G. Popescu		AS Cugir (78,78)
75,40 A. Bizim		Şt. Buc. (78,75)
73,99 C. Socol		Şt. Buc. (65,53)
66,45 G. Pikulski		Ban. Tim. (65,33)
66,00 S. Naghi		CSM Cluj (60,20)

Ciocan

Rec. Mond. 73,74
Rec. Eur. 73,74

64,20 C. Drăgulescu		Steaua (64,80)
63,36 G. Costache	—j—	CSŞ Buc. (62,12)
57,85 V. Ţibulski		Din. Buc. (56,88)
57,70 N. Răşcănescu		Steaua (59,62)
54,35 G. Szasz		CSO Ord. (54,20)

Decation

Rec. Mond. 8089
Rec. Eur. 7968

7433 C. Socol		Şt. Cluj (7386)
7190 V. Mureşan		Şt. Buc. (7155)
6652 G. Pikulski		Ban. Tim. (6327)
6413 G. Luchian	—j—	ŞSE C-ţa (—)
6393 S. Hodoş	—j—	CSŞ Buc. (—)

20 km marş

Rec. Mond. 1h.25:57.2
Rec. Eur. 1h.25:57.2

1h.34:03.0 I. Popa		Steaua (1h.33:43.0)
1h.37:02.8 I. Barbu		Telef. Buc. (1h.36:47.2)
1h.38:33.4 L. Caraiosifoglu		Din. Buc. (1h.39:38.4)
1h.40:46.2 V. Ilie		Met. Buc. (1h.46:32.0)
1h.41:44.4 M. Perşinaru		Steaua (1h.37:45.4)

50 km marş

Rec. Mond. 4h.08:30.0
Rec. Eur. 4h.08:30.0

4h.32:50.0 I. Popa		Steaua (4h.57:40.8)
4h.49:44.6 V. Farcaş		Steaua (—)
4h.53:32.4 I. Urse		Met. Buc. (5h.09:20.8)
4h.54:09.6 I. Baboie		Telef. Buc. (4h.43:58.0)
4h.58:53.2 V. Mitrea		Telef. Buc. (5h.06:30.8)

Maraton

Cea mai bună perf. mond. 2h.12.00.0
Cea mai bună perf. eur. 2h.13.55.0

2h.37.15.2 T. Voicu		Rap. Buc. (—)
2h.38.30.0 D. Buiac		Steaua (2h.46.21.0)
2h.42.52.4 P. Lazăr		Farul C-ţa(2h.35.26.0)
2h.49.34.6 V. Weiss		Constr. Buc. (2h.46.21.0)
2h.50.14.2 I. Veliciu		Farul C-ţa(—)

MIHAELA PENEŞ a terminat neînvinsă sezonul. Împreună cu Iolanda Balaş, e singura campioană olimpică neîntrecută în 1965.

FEMEI

100 m

Rec. Mond. 11,1
Rec. Eur. 11,1

11,8 I. Petrescu		Rap. Buc. (11,9)
12,0 V. Viscopoleanu		Steaua (—)
12,1 A. Beşuan	—j—	Şt. Cluj (12,4)
12,2 S. Anghelescu	—j—	Viit. Buc. (12,6)
12,2 A. Petrescu	—j—	ŞSE 2 Buc. (12,5)
12,2 E. Cheşu		Şt. Buc. (12,1)
12,2 C. Mesaros		Ban. Tim. (12,0)

200 m

Rec. Mond. 22,7
Rec. Eur. 22,7

23,5 I. Petrescu		Rap. Buc. (24,2)
24,4 E. Cheşu		Şt. Buc. (24,7)
25,3 A. Beşuan	—j—	Şt. Cluj (—)
25,3 C. Mesaros		Ban. Tim. (24,9)
25,3 E. Mesaros	—j—	ŞSE Ord. (26,1)

400 m

Rec. Mond. 51,2
Rec. Eur. 52,2

55,2 I. Petrescu		Rap. Buc. (57,2)
56,2 E. Cheşu		Şt. Buc. (56,7)
56,8 F. Stancu		Steaua (55,4)
57,2 E. Ionescu	—j—	Constr. Buc. (59,2)
57,7 C. Jacob	—j—	Progr. Buc. (60,1)
57,7 E. Teodorof		Din. Buc. (60,5)

800 m

Rec. Mond. 1:58.0
Rec. Eur. 2:01.1

2:09.2 F. Stancu		Steaua (—)
2:09.5 L. Frunză		Rap. Buc. (2:11.0)
2:09.5 V. Gabor		Din. Br. (2:12.7)
2:10.2 E. Teodorof		Din. Buc. (2:09.1)
2:10.4 C. Jacob	—j—	Progr. Buc. (2:19.5)

80 m garduri

Rec. Mond. 10,3
Rec. Eur. 10,3

11,2 M. Iliuţă		Şt. Buc. (11,1)
11,2 V. Viscopoleanu		Steaua (11,9)
11,3 S. Anghelescu	—j—	Viit. Buc. (11,9)
11,4 I. Petrescu		Rap. Buc. (12,3)
11,5 G. Cîrstea	—j—	Steaua (12,0)
11,5 S. Nedelcu	—j—	Şt. C. Muscel (11,8)

Înălţime

Rec. Mond. 1,91
Rec. Eur. 1,91

1,86 I. Balaş		Steaua (1,90)
1,67 R. Crişan		Steaua (1,63)
1,63 E. Biro		CSO Huned. (1,57)
1,62 E. Stoenescu	—j—	Şt. Alexandria (1,42)
1,61 N. Balea	—j—	Steaua (1,62)

Lungime

Rec. Mond. 6,76
Rec. Eur. 6,76

6,52 V. Viscopoleanu		Steaua (6,46)
6,07 G. Rădulescu	—j—	CSŞ Buc. (6,15)
6,05 E. Vintilă	—j—	Din. Buc. (5.10)
6,05 E. Potoroacă		Şt. Buc. (5.[illegible]9)
5,89 M. Pandele		Met. Buc. (6,02)

Greutate

Rec. Mond. 18,59
Rec. Eur. 18,59

16,33 A. Sălăgean		Din. Br. (16,53)
14,70 A. Gurău		Progr. Buc. (15,35)
14,13 L. Saucă		Şt. Buc. (13,59)
13,64 E. Sherer		V-ţa Br. (14,01)
13,64 E. Elic	—j—	SSE 2 Buc. (11,82)

Disc

Rec. Mond. 59,70
Rec. Eur. 59,70

53,82 O. Cataramă		ŞS UCFS C. Muscel (54,02)
51,48 L. Manoliu		Met. Buc. (56,97)
45,92 E. Cataramă		ŞS UCFS C. Muscel (45,84)
45,42 R. Moţiu	—j—	Ban. Tim. (45,24)
44,90 A. Menis	—j—	ŞSE Craiova (33,94)

Suliţă

Rec. Mond. 62,40
Rec. Eur. 62,40

59,22 M. Peneş	—j—	CSŞ Buc. (60,54)
53,21 M. Diaconescu		Steaua (56,08)
51,09 E. Neacşu		ŞS UCFS C. Muscel (47,72)
45,41 T. Bucura	—j—	Şt. C.Muscel (36,58)
45,00 M. Ciurea	—j—	ŞSE Br. (38,82)

Pentatlon

Rec. Mond. 5246
Rec. Eur. 5246

4462 M. Pandele		Met. Buc. (4525)
4375 V. Viscopoleanu		Steaua (—)
4319 M. Iliuţă		Şt. Buc. (4352)
4269 E. Vintilă	—j—	Din. Buc. (—)
4197 E. Potoroacă		Şt. Buc. (4200)

I = Junior.
(În paranteză rezultatul din anul 1964)

AL CIFRELOR

SCURT BILANȚ

Primul an din ciclul celor 4 care ne mai despart pînă la viitoarea confruntare a sportului mondial în Mexic se apropie de sfîrșit. A fost un an bogat în concursuri, rezultate și recorduri, deși ne aflăm la numai un an după Jocurile Olimpice de la Tokio și poate mulți s-ar fi așteptat la o oarecare acalmie. Și totuși, numărul mare de campionate mondiale și europene desfășurate, numărul și mai mare de recorduri doborîte, arată că anul 1965 a fost un an deosebit de fecund.

Pregătirile pentru Olimpiadă au început de mult și noile garnituri ce se pregătesc pentru viitoarele «bătălii» din Mexic, au și început să se afirme din ce în ce mai puternic.

Ce a însemnat pentru noi anul 1965? Ce am realizat în acest an?

Iată două întrebări la care vom încerca să răspundem pe scurt. Și pentru că în sport cifrele spun adesea mai mult decît cele mai bune comentarii să le lăsăm să tragă singure concluziile.

La marile competiții internaționale la care au participat, la diferitele ramuri de sport, sportivii noștri s-au întors cu o «recoltă» de titluri și medalii dintre cele mai bogate din anii de după eliberare:

CAMPIONATE MONDIALE
3 locuri I 4 locuri II 0 locuri III

CAMPIONATE EUROPENE
12 locuri I 13 locuri II 6 locuri III

JOCURI BALCANICE
32 locuri I 21 locuri II 23 locuri III.

CUPA CAMPIONILOR EUROPENI
4 locuri I

— ECHIPA C.S.M. CLUJ — tenis de masă bărbați
— ECHIPA VOINȚA BUCUREȘTI — tenis de masă femei
— ECHIPA DINAMO BUCUREȘTI — handbal în 7 bărbați
— ECHIPA RAPID BUCUREȘTI — volei bărbați.

De asemenea, unii dintre sportivii noștri se situează la sfîrșitul anului printre primii din lume la probele respective:

Atletism	Iolanda Balas — locul I săritura în înălțime	— 1,86 m
,,	Mihaela Peneș — locul I aruncarea suliței	— 59,22 m
,,	Viorica Viscopoleanu — locul III săritura în lungime	— 6,52 m
Tir	Mihai Dumitriu — locul III — IV pistol viteză	— 593 p
,,	Virgil Atanasiu — locul III — IV pistol viteză	— 593 p
,,	Nicolae Rotaru — locul V 3X40 calibru redus	— 1 154 p

Recordurile republicane au constituit un obiectiv important astfel că peste 300 recorduri de seniori și juniori au fost îmbunătățite dintre care unele cu performanțe de valoare internațională la atletism, tir, înot, haltere.

Acesta este bilanțul cifric cu care ne prezentăm la sfîrșitul anului 1965. Un bilanț pozitiv, rezultatele fiind în creștere față de anul trecut. Dacă mai adăugăm cele 136 recorduri doborîte, Jocurile Balcanice și cele 6 meciuri pe echipe cîștigate, rezultă că atletismul a mai făcut un pas înainte în drumul său spre vîrful piramidei europene.

Întrucît însă atletismul constituie pilonul de bază al tuturor sporturilor și totodată ponderea cea mai mare în cadrul Jocurilor Olimpice, interesează în și mai mare măsură, valoarea acestor performanțe pe plan internațional.

Sprintul masculin se sbate încă în anonimat, deși Gheorghe Zamfirescu luptă să ridice nivelul celor mai bune performanțe la cifre cu care să facem față marilor competiții atletice. Din păcate cu 10,5 și 21,1 nu putem însă să ne clasăm onorabil, atunci cînd primii 20 alergători în lume se opresc la 10,2 și 20,7!.

De la cele două curse memorabile ale lui Zoltan Vamoș în 1960, 3.40.5 record la Praga și 3.40.8 în celebra finală de la Roma, nu am mai înregistrat semifondiști români printre primii din lume. Și iată că acum consemnăm din nou acest lucru: tînărul Bloțiu și același Vamoș «redivivus», cu performanțe de o bună valoare internațională, care probabil vor fi numai o punte de plecare spre timpuri și mai bune.

Performanțele senzaționale ale lui Clarke, Keyno, Jazy și ale celorlalți fondiști din lume, au pus într-o nouă lumină posibilitățile umane în probele de fond. Din păcate, nu ținem pasul cu această «revoluție» ci din contra, în timp ce în 1964 la 5 000 m recordul mondial era 13.35.0 iar al nostru 13.49.8, anul acesta diferența se mărește considerabil, 13.24.2 față de 14.15.0 cel mai bun rezultat românesc al anului!. La 10 000 m și maraton același lucru. Se pare că ceva «nu merge» la noi în probele de fond.

În cursele pe garduri remarcăm o stagnare relativă pe plan mondial, dar și o mărire a numărului celor sub 14,0 la 110 m garduri și sub 51,0 la 400 m garduri. Nici noi nu stăm deloc strălucit, căci rezultatele de 14,5 și 52,2 nu sînt cuprinse nici măcar în primii 40 din lume. Dacă considerăm însă că deținătorul lui 14,5 este junior (Viorel Suciu) și în plin progres și că la 400 m garduri primul nostru alergător, Valeriu Jurcă nu a alergat fiind accidentat avem o serie de circumstanțe ale căror polițe sperăm că vor fi onorate în 1966.

Iată însă și o probă la care privim cu fruntea sus: 3 000 m obstacole. Ne apropiem de recordul mondial. Da, căci de la 8.53.4 în 1964, am ajuns la 8.36.0, iar al doilea alergător — 8.37.8, în timp ce recordul mondial a crescut de la numai 8.29.6 la 8.26.4. «Dubloul» Vamoș-Caramihai poate avea un cuvînt de spus în finala de la Budapesta. Dacă ne aducem aminte și la ultimele campionate europene de la Belgrad, Vamoș a fost marea surpriză a cursei, terminînd pe locul 2. Acum îl va avea alături și pe Caramihai. Cine știe...

La înălțime și prăjină nimic nou. Cu 2,06 m sîntem la nivelul lui Ioan Söter de acum 10 ani, iar cu 4,70 m la noua prăjină de fibră, exact cu 7 cm mai puțin decît Warmerdam, acum circa 20 de ani, dar cu prăjina de bambus!. E bine că avem elemente talentate și cu posibilități de progres. Poate Șerban Ioan, poate Astafei.

Deși 7,63 m nu spune nimic deosebit ca cifră, totuși în spatele acestei performanțe, realizate de Adrian Samungi, se ascunde marea surpriză a Jocurilor Balcanice, în care el a întrecut 2 săritori creditați cu peste 7,75 m. (Tonev și Manglaras). Valoarea lui Samungi este confirmată mai ales de secondarea cu brio a finlandezului Eskola (8,04 m!) la numai 1 cm în urma acestuia (în Italia). Înseamnă că putem și noi ceva asemănător...

Dereglajul lui Ciochină, datorat unei îmbolnăviri prelungite, nu ne-a mai adus acele satisfacții așteptate după ascensiunea din 1964, terminată cu acel frumos loc V în finala de la Tokio. Cunoscînd însă capacitățile sale sîntem convinși că el va căuta să se revanșeze în 1966. Și prilejuri are destule.

Despre aruncări puține lucruri deosebite. De fapt ceva iese din comun și anume menținerea noastră între 16—17 m la greutate de mai mulți ani, în timp ce recordul mondial a urcat cu cîțiva metri! Și la disc situația este grea dar aici, avînd un cuplu Naghi–Sălăgean cu reale posibilități avem speranțe de îmbunătățire a situației.

Deși nu au reușit aruncări de peste 80 m, putem fi mulțumiți de aruncătorii noștri de suliță, Gheorghe Popescu și Socol. În special de Popescu, care a reușit marea performanță de a-l întrece categoric pe primul aruncător din lume, finlandezul Kinuunen (88,14 m) și pe încă 2 aruncători de peste 80 m. Al doilea, a învins cuplul norvegian Rasmussen–Arntzen, ambii cu peste 80 m. De unde se vede că sulița rămîne aceiași probă buclucașă în toate concursurile în care aruncători de 74 m, înving pe alții de 84 m, iar unii de 78 m, întrec pe cei cu peste 88 m!

Costache în progres mare la ciocan, dar și Zsivotzki a urcat recordul mondial la 73,74. Și Drăgulescu ar mai avea un cuvînt de spus. La calitățile sale, nu puțini aruncători din lume ar trebui să i se încline.

Noua tabelă de punctaj a echilibrat într-un fel performanțele, ceea ce a apropiat și rezultatele decatloniștilor. Din această metamorfoză, atît Curt Socol, cît și Vasile Mureșan au ieșit bine, ocupînd locuri bune pe plan european și cu posibilități certe de îmbunătățire.

Recordul lui Ilie Popa la 20 km marș pe pistă — 1 h 34.03.0 — ca și titlul balcanic al tînărului Caraiosifoglu pot fi un punct de plecare pentru anul viitor, mai ales că, cu foarte mici excepții, la marile competiții atletice mondiale rezultatele la marș au fost cu mult mai slabe decît cele obținute anterior.

Probele feminine în schimb, ne prilejuesc din nou satisfacții deosebite, prin rezultatele valoroase obținute la majoritatea probelor. Ca un corolar, să termini la 3,5 puncte în urma celei mai puternice echipe feminine de atletism din lume (U.R.S.S.) nu a fost încă la îndemîna nici unei alte echipe de pe glob, cu excepția celei a R.F.G., care a terminat la egalitate cu sovieticele în aceiași competiție.

Ioana Petrescu — o revelație. Recordul de 23,5, aproape incredibil, cînd o știm cîți ani a stagnat la peste 24 secunde. Dar cum orice muncă este răsplătită, nu ne rămîne decît să ne descoperim în fața ei. Fiind și cea mai utilizată în echipă, aportul ei la cîștigarea Balcaniadei și a meciului cu Cehoslovacia a fost hotărîtor. Față de rezultatele obținute în Europa la 400 m, credem că și pe această distanță ea se poate număra printre primele.

Regrupare la 800 m, dar numai la 2.09.2. Retragerea Floricăi Grecescu (2,06.8) se face încă simțită. Este adevărat că și pe plan mondial anul acesta a fost mai slab, cea mai bună performanță mondială fiind de 2.04.3, dar să nu uităm că în anii marilor concursuri se produce întotdeauna un salt serios.

La 80 m garduri rezultatele nu sînt nici măcar cele pe care le realiza Ana Șerban (11,1) în 1957. Să așteptăm ascensiunea junioarei Sanda Anghelescu, dacă pînă atunci Viorica Viscopoleanu nu se va ambiționa la această probă, să coboare recordul sub 11,0 sec.

Iolanda, ca deobicei prima la înălțime. Adversarele — dacă se pot numi așa — sînt undeva cu 2 clase în urmă. În ciuda faptului că nu a fost în plenitudinea forțelor, fiind accidentată la piciorul de bătaie, mai multe luni, cînd a vrut să sară peste 1,80 m ea a sărit. Și aceasta este destul, atît pentru «europene» și poate chiar și pentru Mexico.

După anul 1964, în care a progresat continuu, am crezut că Viorica Viscopoleanu se va menaja oarecum în acest an. Dar nu a fost așa, căci cu cei 6,52 m ai săi a devenit a 3-a din lume și a 5-a din toate timpurile la săritura în lungime. În plus, ea a devenit un pericol real pentru sprintere (12,0), alergătoare peste garduri (11,2) și pentatloniste (4 375). La seriozitatea ei deosebită în pregătire nu ne-ar mira o medalie la europene. De ce nu chiar de aur!

La aruncări situația este mai slabă la greutate și disc, unde am regresat față de anul 1964. Totuși performanțele Anei Sălăgean și Olimpiei Cataramă sînt printre primele 15 din lume. Lia Manoliu se gîndește probabil la a 5-a Olimpiadă. Numai astfel ne explicăm regresul ei oarecum voit, ca o odihnă activă pentru concursurile viitoare.

Dacă la Tokio, Mihaela Peneș era o debutantă și victoria ei extraordinară a fost comentată în fel și chip, iată că anul acesta ea a devenit o consacrată, nepierzînd nici un concurs, deși a întîlnit pe cele mai bune aruncătoare de suliță din lume, în frunte cu recordmana mondială sovietica Elena Gorceakova (62,40 m). Mai multă constanță nu i-ar strica însă. Nu de alta, dar în cîteva rînduri nervii noștri au fost puși la încercare. Ce sistem nervos echilibrat și puternic trebuie să aibă Mihaela, dacă ea a găsit soluții de cîștig în situații pe care mulți le-ar fi considerat pierdute!

*

Bătălia pentru recorduri, cursa neîntreruptă pentru performanțe mai bune, ne duce și pe noi la căutări spre mai mult, mai repede, mai departe. Și înafară de perseverență și voință în munca titanică pentru făurirea performanțelor înalte, mai este nevoie de un lucru: **mai multe concursuri, dar nu de orice nivel. Concursuri din acelea în care să participe așii atletismului mondial. Din înfrîngeri se învață de multe ori mai mult decît din cele mai răsunătoare victorii.** Și cît ar fi alergat Vamoș în cursa în care Roelants stabilea un nou record mondial; Barabaș și Mustață în cursele record ale lui Clarke; Zamfirescu în sprinturile de 10,1—10,2 ale lui Newman, Maniak, Anderson pe pistele minune de la Zürich, Kiev, Paris sau cît ar fi aruncat Popescu dacă s-ar fi întîlnit de mai multe ori cu Kinuunen?.

Să pășim în noul an încrezători în forțele și posibilitățile noastre pe drumul deschis atletismului de condițiile create, pentru a ridica și mai sus steagul victoriilor noastre, pentru a scrie noi pagini în cartea de aur a atletismului, spre mîndria noastră a tuturor.

NICOLAE MĂRĂȘESCU

GHEORGHE ZAMFIRESCU: două cupe balcanice, titluri și victorii internaționale. Dar pe cînd un 10,3 la 100 m și sub 21,0 pe 200 m?

CALEIDOSCOP RUGBISTIC INTERNAŢIONAL

Lyon: România—Franţa 3—8. Adrian Mateescu a debutat cu succes în naţională, ca mijlocaş la grămadă. Iată-l în fotografie deschizînd balonul spre linia de treisferturi.

Lyon: România—Franţa 3—8. Atacă francezii prin mijlocaşul la deschidere Gachassin. În stînga, căpitanul echipei franceze Crauste (cu mustaţă). În dreapta, Ţuţuianu, un linia a doua cu multă alură.

● După cum se ştie, anul acesta s-a dat startul într-o nouă şi importantă competiţie europeană — «Cupa Naţiunilor», menită să umple un mare gol în activitatea internaţională a rugbiştilor. România face parte din grupa A, împreună cu reprezentativele Franţei, Italiei şi Cehoslovaciei. Iată rezultatele din 1965 ale celor patru selecţionate. Franţa: cu Scoţia 16—8 (Paris — Turneul celor cinci naţiuni), cu Irlanda 3—3 (Dublin — Turneul celor cinci naţiuni), cu Anglia 6—9 (Londra — Turneul celor cinci naţiuni), cu Ţara Galilor 22—13 (Paris — Turneul celor cinci naţiuni), cu Italia 21—0 (Pau), cu România 8—3 (Lyon — Cupa Naţiunilor), şi, în încheiere, un rezultat al echipei B a Franţei, cu R.F. Germană 8—3 (la Hanovra); Italia: cu Franţa 0—21 (Pau), cu Cehoslovacia 14—5 (Lieberc), cu Polonia 12—6 (Bytom), cu Cehoslovacia 11—0 (Livorno — Cupa Naţiunilor); Cehoslovacia: cu Italia 5—14 (Lieberc), cu Suedia 42—0 (Praga), cu R.F. Germană 6—25 (Frankfurt), cu Italia 0—11 (Livorno — Cupa Naţiunilor); România: cu R.F. Germană 9—8 (Hanovra), cu Franţa 3—8 (Lyon — Cupa Naţiunilor).

După cum se vede, pînă în prezent, conduc în clasamentul «Cupei Naţiunilor» — Grupa A — echipele Franţei şi Italiei cu 2 puncte fiecare.

● La propunerea federaţiei franceze de rugbi s-a preconizat ca în primăvara lui 1967 să aibă loc, probabil la Constanţa, primul turneu triunghiular la care ar urma să ia parte selecţionatele Pirineilor şi oraşelor Bucureşti şi Dublin (Irlanda). În caz de reuşită, turneul ar urma să devină tradiţional.

● Noul preşedinte al lui Rugby Union, mareşalul aerului, Sir Augustus Walker (care şi-a pierdut un braţ în timpul războiului, în bătălia Londrei) a declarat că este gata să încurajeze orice contact între echipele de cluburi din ţara sa şi cele din Italia, România şi Cehoslovacia. În cadrul acestui acord s-a şi anunţat că echipa galeză Swansea a fost autorizată să întreprindă în 1966 un turneu în Cehoslovacia. Anunţăm pe cititorii noştri că aceiaşi echipă galeză a fost prima formaţie britanică care în 1954 a jucat în România.

● O ştire venită din Wellington (Noua Zeelandă) ne anunţă că turneul pe care «All Blacks» (sub această denumire este cunoscut XV-le neozeelandez) urma să-l întreprindă în Africa de Sud este pe punctul de a cădea. Într-adevăr, autorităţile sud africane au făcut obiecţii cu privire la prezenţa pe teren a jucătorilor «maoris» — sportivi de culoare, printre cei mai buni din lume. În aceste condiţii neozeelandezii privaţi de cîteva elemente de primă mînă, vor renunţa mai mult ca sigur la turneu. Unde se vede că rasiştii din Africa de Sud continuă să-şi facă de cap.

● Recent ne-a venit ştirea că o altă echipă fruntaşă din Toulouse (după selecţionata Pirineilor) — TOEC — şi-a manifestat dorinţa de a juca anual cu o formaţie românească. Se pare că preferinţele se vor îndrepta spre clubul bucureştean Steaua. Prima partidă ar urma să aibă loc în 1966 la Toulouse, iar următoarea un an mai tîrziu la Bucureşti, ş.a.m.d.

● În revista franceză de specialitate «Miroir du Rugby» a apărut nu de mult un anunţ original: «Echipă galeză de rugby în 15, din prima ligă, doreşte să joace în Franţa în vara lui 1968, într-o sîmbătă sau luni. Doritorii vor scrie la... (se indică adresa clubului). Cine se scoală de dimineaţă...

FOTO: MIROIR SPRINT

Magazin SPORTIV

„FĂT FRUMOS" ȘI SPORTUL

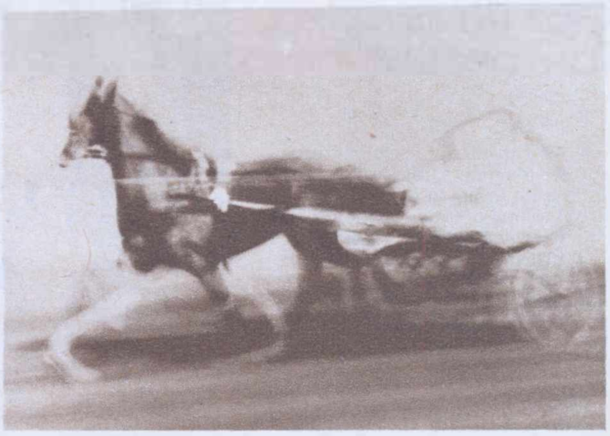
Făt frumos din «Inșir-te mărgărite» a părăsit (bineînțeles în timpul unei pauze dintre acte) lumea basmului, plăsmuită de scriitorul Victor Eftimiu, pentru a cobori în... lumea sportului, prezentă la spectacol.

Fostul jucător de baschet Florin Piersic, Făt-frumosul din poveste, a zărit în sală două «Ilene Cosînzene» ale sportului nostru: campioana olimpică Mihaela Peneș și valoroasa atletă Ioana Petrescu, cu care are un schimb de păreri. Nu putem ști, însă, dacă subiectul discuției este teatrul sau sportul. Probabil amîndouă...

DOUĂ PISTE

O pista albă, de zăpadă cu un schior la orizont și o alta neagră, de zgură, cu un trăpaș în linie dreaptă. Iată alte două dintre lucrările cu temă sportivă prezentate la Salonul internațional de artă fotografică de la București. Prima, din care se degajă liniștea înălțimilor înzăpezite, aparține lui CORNELIU VLADU (România) iar a doua, aducînd cu sine ceva din vijelioasa întrecere de pe hipodromul de trap, poartă semnătura belgianului FRANÇOIS DEWITTE.

TRICOUL LUI EUSEBIO

Fotografia din dreapta reprezintă, credem, una dintre cele mai frumoase amintiri ale fundașului nostru C. Dan. Este momentul care a urmat imediat după victoria României asupra reprezentativei Portugaliei (2—0). Tradiționalul schimb de tricouri a avut loc și de această dată. Celebrul fotbalist Eusebio și C. Dan — adversari direcți în meci — au schimbat tricourile între ei. În clipa aceea, Dan și Eusebio și-au furnizat reciproc cîte o... pagină de amintiri. În ceea ce îl privește pe Dan, sîntem siguri că o va citi și reciti cu cea mai mare plăcere. Tricoul lui Eusebio povestește despre o mare victorie românească...

În timpul liber astronomia alungă plictiseala

Desen de V. TIMOC

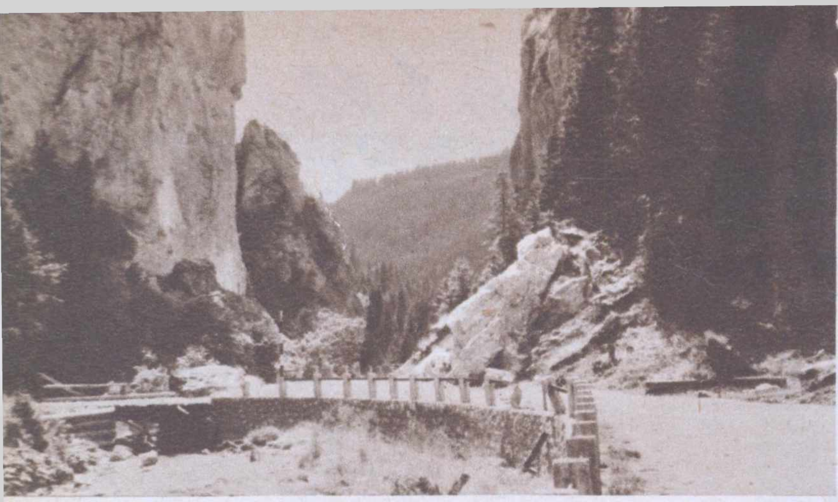
OMAGIUL SCULPTORULUI

În ultima vreme, sportul inspiră tot mai mulți oameni de artă. Literatura, muzica, pictura și sculptura culeg de pe stadioane subiecte mereu noi. Iată alăturat două realizări ale sculptorului Constantin Iordache. Ambele sînt dedicate campioanei mondiale la săritura în înălțime Iolanda Balaș.

Prima fotografie reprezintă o schiță. Cea de a doua o medalie pentru o viitoare lucrare intitulată «Săritura în înălțime».

DAR ZĂPADA?

Această fotografie a reporterului Octavian Rădulescu ne poartă la Cheile Tătarului în... plină vară. Nu v-o prezentăm pentru a vă aminti de zilele călduroase petrecute în munți, ci pentru a vă stimula curiozitatea: oare cum arată acest peisaj acum, în haină albă de nea?

Poate, mulți dintre cititorii noștri ne vor răspunde la această întrebare, trimițîndu-ne o fotografie recentă a Cheilor Tătarului. Bineînțeles, nu ne vom supăra dacă fotografia va reprezenta un alt punct turistic din frumoșii noștri munți.

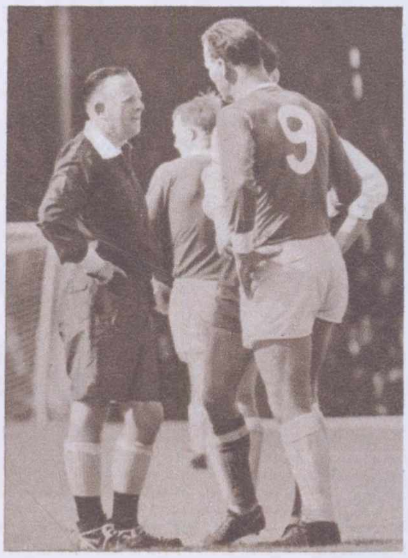
SĂRUTUL

Se turnează? Nicidecum. Ceea ce vedeți în fotografie nu este cadrul unui viitor film cu acțiune extravagantă, ci festivitatea de premiere la un recent concurs de haltere desfășurat în sala Japy de la Paris, în care recordmanul mondial Leonid Jabotinski este felicitat de văduva fostului campion francez Rigoulot.

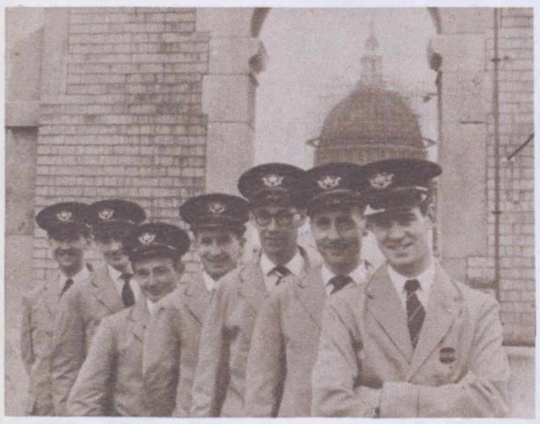

ARBITRU CU... PORTOFOLIU

Denis Howel, ministrul sporturilor din Anglia, a reapărut pe terenurile de fotbal în calitate de arbitru. La unul din jocurile conduse — neavînd suficient antrenament — arbitrul-ministru a scăpat jocul din mînă, nesancționînd pe nici unul dintre fotbaliștii care au faultat. Publicul a uitat că dl. Howell este și ministru și l-a... tratat ca pe un simplu arbitru care a greșit. Faptul nu l-a deranjat pe cavalerul fluierului care, după meci, a declarat că s-a simțit foarte bine. Iată-l în fotografie discutînd cu fotbaliștii.

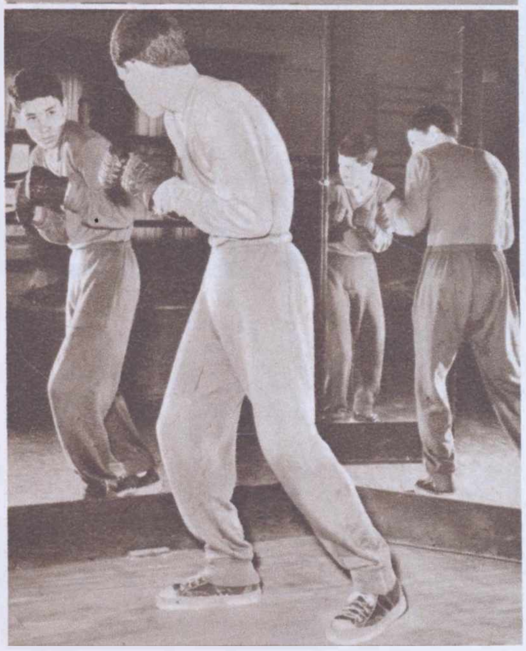

MARȘUL POȘTAȘILOR

La Munchen a avut loc o întrecere atletică europeană de marș a poștașilor, la care au luat parte echipele reprezentative ale Angliei, Belgiei, Luxemburgului, Elveției, Ungariei și R.F. Germane. Competiția a fost deschisă membrilor administrațiilor poștale și ale telecomunicațiilor. Participanții au concurat îmbrăcați în uniformă de poștaș, din echipament nelipsind nici tradiționala tolbă. Iată în fotografia de față echipa reprezentativă a Angliei, cîștigătoarea competiției.

4 sau 1?

La prima vedere s-ar părea că fotografia alăturată reprezintă 4 boxeri la antrenament. Este doar o iluzie optică. În realitate nu este vorba decît de unul singur. Iluzia se datorează de fapt oglinzilor în fața cărora boxerul Gabriel Pometcu, de la Centrul experimental Viitorul, își corectează mișcările. Tînărul pugilist nu a uitat că în urmă cu cîțiva ani a cucerit titlul de campion al orașului București la juniori și acum se pregătește pentru o frumoasă carieră sportivă în rîndul seniorilor.

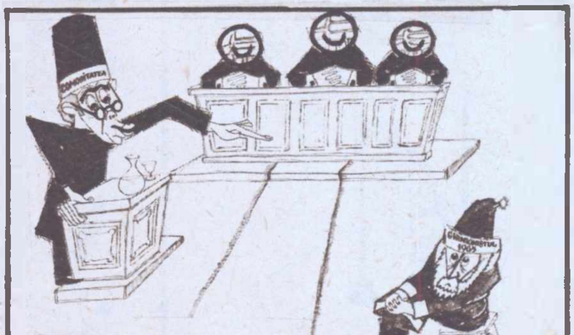
O BÎRNĂ... VIE

Iată cea mai recentă fotografie a cunoscutei gimnaste cehoslovace Vera Ceaslavska, în vîrstă de 25 de ani, de profesie funcționară. Vera a cucerit la Tokio trei medalii de aur și este considerată în continuare drept cea mai bună gimnastă din lume. Toamna aceasta ea și-a petrecut concediul în Iugoslavia. Deoarece pe malul mării nu au existat aparate de gimnastică, iar Verei îi place să îmbine odihna cu antrenamentul, ea l-a folosit în loc de... bîrnă pe acest măgăruș înțelegător.

Antrenorul: Ți-am spus să nu mai driblezi atîta...

Desen de V. TIMOC

Desen de O COVACI

— Vinovat de insuccesele handbalului nostru feminin în acest an este doar el!

Cadouri sportive de Anul Nou

Unui baschetbalist

Dacă soţiei nu-i trimite
Un cadou, fără-ndoială
Şi acasă el comite
O... greşeală personală.

Unui luptător inactiv

O pernă mare, cineva
I-aduce cu subînţeles.
Că stînd degeaba pe saltea,
El aţipeşte foarte des.

Unui şahist

Un suporter, om atent
Ce-l cunoaşte de-un răstimp,
Îi dă un medicament
Contra crizelor... de timp.

Unui boxer

Cînd o rudă de aproape
I-a adus nişte prosoape,
Le-a respins fără formule
Că... văzuse-n ring destule.

Unui halterofil

Îi oferă o vecină,
Spre a-i ajuta cariera,
Un cric de la o maşină
Să... ridice-uşor haltera.

V.D. POPA

Unor fotbalişti

I-aş compara pe fotbalişti
Cu avocaţii, bunăoară;
Căci unii sînt specialişti
Şi au succese mari la... bară

VICTOR HÎLMU

Discobolilor noştri — foarte slabi pe plan atletic mondial

La disc avem record
Doar la... «Electrecord»!

Despre recordul pe sută a lui Moina

Oare «sutei» i-e dat harul
Să-i serbăm şi... centenarul?

Unui fotbalist

Joacă bine, zic
Dar la... «Loz în plic»!

Unui atlet

E-un atlet şi jumătate,
Dar luat ca... greutate.

Unui boxer care...

Dînsul la ţoiuri
Trage... un-doiuri!

TITI GHEORGHIU—VASLUI

„HAPPY END" CICLIST

Cursa ciclistă de şase zile, desfăşurată nu de mult la Madrid, a avut un final de... film. Cei doi învingători, cicliştii belgieni Rik van Steenbergen şi De Doot, şi-au primit premiile din mîinile frumoasei vedete a ecranului, Sara Montiel.

Iat-o pe Sarita însoţindu-i pe cei doi sportivi, care fac obişnuitul tur de onoare într-un elegant automobil deschis. După cum se poate observa, de pe feţele cicliştilor a dispărut oboseala grelei întreceri. Faptul ni se pare normal: se află doar în compania frumoasei «regine a cîntecelor»...

APLAUZE PENTRU CURAJ

Cunoscutul boxer american Ray Sugar Robinson (în fotografie) a susţinut nu demult cel de-al 200-lea meci din senzaţionala sa carieră. În această ultimă întîlnire (ce pune capăt unei lungi şi prodigioase cariere), Ray a fost expediat la podea de Joe Archer, un boxer care cu 15—20 de ani în urmă nici nu ar fi contat în faţa sa. Cu toate acestea, cei 10 000 de spectatori prezenţi la partidă l-au aplaudat pe Sugar — după cum au scris ziarele — «pentru curajul său». Se pune însă întrebarea: un boxer în vîrstă de 45 de ani urcă pe ring să primească lovituri numai din curaj sau numai din necesitate? Noi înclinăm să acceptăm mai degrabă cea de a doua alternativă...

O PICTURĂ ŞI O FOTOGRAFIE

Pictura — uşor de recunoscut — aparţine unui penel de renume, acela al ieşeanului OCTAV BĂNCILĂ. Pentru... imortalizarea acestui bătrîn plin de dîrzenie şi atît de tînăr în privire, artistul şi-a transportat şevaletul tocmai în susul apelor Bistriţei, unde sălăşluieşte lostriţa, în părţile Dornei. Cine este bătrînul? Pe tablou Octav Băncilă a înscris **«Moş Grigore — 1912»**. În povestirea lui **Ioan Al. Brătescu-Voineşti**, intitulată **«Moş Vasile Drozman»**, aflăm că «moşul» din ramă se numeşte **Grigore Kirileanu** şi că i-a fost «profesor» de pescuit şi de vînătoare lui Vasile Drozman, un om de o forţă şi de un curaj de basm. Din alte surse am aflat că şi «profesorul» era un «sfarmă piatră» sau un «strîmbă lemne». Consătenii celor doi «moşi» (satul Holda, comuna Broşteni, raionul Vatra Dornei, regiunea Suceava) vorbesc de o ispravă din tinereţe a lui Grigore Kirileanu: **odată, înainte de 1900, la iarmarocul din Fălticeni, l-a învins la luptă dreaptă pe haiducul Vasile cel Mare, care avea «o palmă între ochi şi cînta la un fluier din şapte doage».**

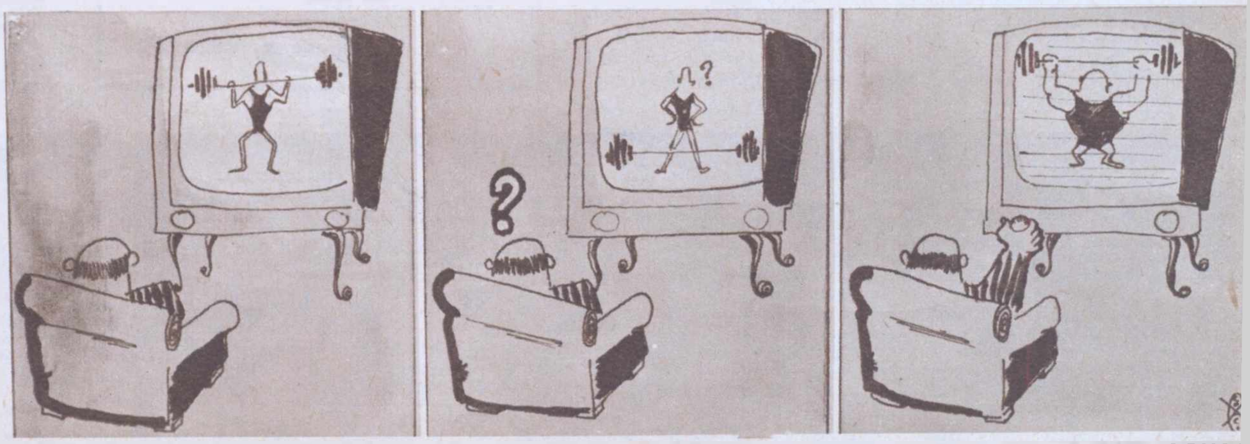
«Moş Grigore» a fost tatăl a mai bine de douăzeci de copii. Unul din ei — Gheorghe Kirileanu — a fost distins cu titlul de mem:ru de onoare al Academiei ţării pentru merite deosebite în domeniul folclorului (1948), iar altul — Petre Kirileanu — i-a «pozat» şi el lui Octav Băncilă. La rîndul său, Petre are un copil, Radu Kirileanu. L-am cunoscut pe Radu. Este economist la O.N.T. Carpaţi şi se bucură de faima unui mare turist. Împreună cu el am fost într-o zi la stadionul Tineretului, la «atelierul» de ciocan condus de antrenorul Constantin Spiridon. Mi l-a prezentat pe fiul său, Radu-Vladimir. Are 16 ani, 1,83 m, 92 kg, este premiant, iar la examenul de admitere în clasa a IX-a a obţinut media 10.

Fotografia — uşor de recunoscut — îl înfăţişează pe recordmanul mondial de juniori cu ciocanul de 6 kg (71,52 m), Gheorghe Costache, în postură de «maistru». «Ucenicul» este Radu-Vladimir Kirileanu care visează să arunce «buzduganul» la nivelul puterii străbunicului său, «moş Grigore».

Şi, acum, după prezentarea picturii şi fotografiei, un secret pe care am dori să-l afle şi federaţia de specialitate: în satul Holda strănepoţii lui «moş Vasile» şi ai lui «moş Grigore» abia aşteaptă anunţarea primului «examen de admitere» în atletism, convinşi că şi în sport calităţile se transmit.

H. C.

FARA CUVINTE

Desen de O. COVA

După 30 de ani...

Mihail Flamaropol, acum 45 de ani în tricoul lui H.C. Juventus.

La patinoarul «23 August» a avut loc nu demult o sărbătorire organizată ad-hoc. MIHAI FLAMAROPOL, antrenorul lotului de hochei pe gheață, împlinea 30 de ani... (ar vrea el, dar acum are 45). 30 de ani de cînd tot «macină» gazonul și «taie» gheața în dubla calitate pe care a avut-o de fotbalist și hocheist, iar acum, la «bătrînețe», în aceea de antrenor.

Pentru cele trei decenii dăruite sportului îl felicităm și noi pe Mihai Flamaropol, urîndu-i în continuare ani mulți, cu mari bucurii, pe care să i le aducă... hocheiștii ce-i antrenează.

Și acum, iată interviul fulger luat sărbătoritului.

— Debutul?

— **În 1935, la clubul Gloria, ca... fotbalist.**

— Dar în prima divizie a țării?

— **Din 1938 pînă în 1954 am jucat fotbal la Juventus (astăzi Petrolul) și apoi la Steaua. Și tot din 1938 am început și hocheiul pe care, ca jucător, l-am abandonat abia în 1959.**

— Internațional?

— **De 15 ori la fotbal și de... 55 de ori la hochei.**

— De cînd pregătești echipa națională de hochei?

— **Din 1953, cînd am antrenat lotul pentru un turneu susținut de reprezentativa noastră, la Budapesta.**

— Cea mai frumoasă amintire ca fotbalist?

— **Jocul în care am îmbrăcat pentru prima oară tricoul naționalei. Aceasta s-a petrecut în 1946, la meciul România B — Ungaria B, încheiat cu un rezultat alb: 0—0.**

— Dar în calitate de hocheist?

— **În 1959, cînd — antrenor fiind — echipa țării a cîștigat Criteriul european și în 1961, cînd reprezentativa noastră s-a clasat prima în grupa C a campionatului mondial.**

— Proiecte?

— **Să pregătesc o echipă de hochei capabilă să joace onorabil în grupa A a campionatului mondial.**

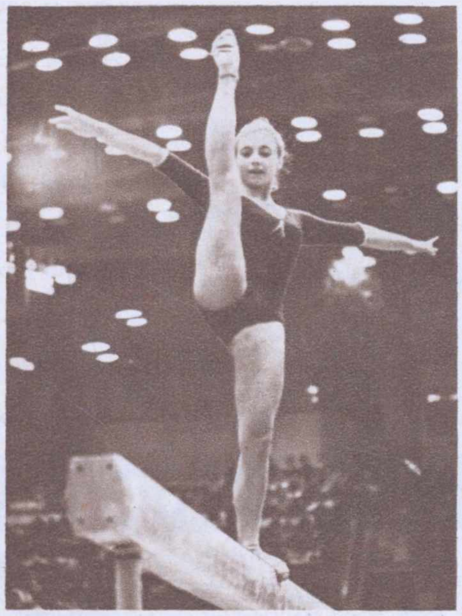
În fața unui asemenea proiect îi urăm succes.

LA 9 ANI ÎN CURSĂ PENTRU TITLU

John Cowan din Wandsworth, Londra, în vîrstă de 9 ani, citind o revistă americană de atletism a aflat că în Texas, un băiat de aceeași vîrstă a alergat distanța de o milă în 5 minute și 48 de secunde, stabilind un record mondial neoficial pentru cei sub 10 ani. Fiind un pasionat după întrecerile atletice, tînărul englez și-a propus ca pînă la sfîrșitul lunii decembrie, cînd va împlini 10 ani, să îmbunătățească acest record al copiilor. Hotărîrea odată luată, John Cowan și-a început antrenamentele pe pista de la Tooting, Londra și nu de mult el a alergat distanța de o milă la numai 48 de secunde de recordul americanului.

Iată-l în fotografie pe John Cowan, cel mai tînăr atlet englez, la un antrenament. După cum se poate vedea el este foarte... grăbit deoarece pînă la sfîrșitul lui decembrie mai este foarte puțin iar acul cronometrului se mișcă încă... foarte repede.

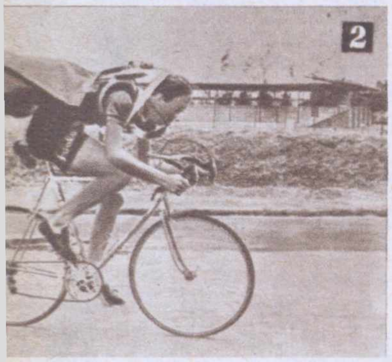

FINIȘUL CAMPIOANEI

La ultima ediție a campionatului de gimnastică al Uniunii Sovietice s-a înregistrat o mare surpriză. Titlul de campioană absolută pe anul 1965 și-l disputau, în principal, trei dintre gimnastele sovietice cunoscute pe plan mondial: Larisa Latînina, Polina Astahova și Aisa Djanukașvilli. Dar, în ultima parte a campionatului, cele trei favorite n-au putut ține piept impetuozității atacului unei tinere eleve leningrădene care a cîștigat titlul de campioană absolută pe anul 1965.

Numele ei: NATALIA KUCINSKAIA. O puteți vedea în fotografie, în timpul unui exercițiu la bîrnă.

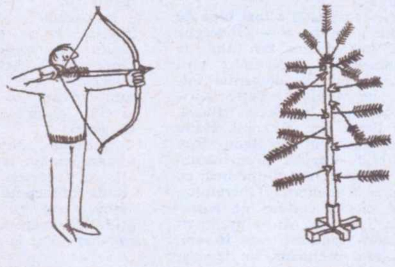

J. O. și ALTITUDINEA

Săptămîna preolimpică din Mexic a prilejuit specialiștilor cercetări și experiențe de tot felul în legătură cu comportamentul sportivilor la mari altitudini.

Atletul tunisian Mohamed Gamoudi (foto 1) după ce a cîștigat în decurs de două zile cursele de 5 000 și 10 000 m se supune surîzînd controlului circulației și respirației.

S-a încercat ca aparatul de... respirat să fie introdus într-un sac pe care sportivii să-l poarte cu ei în timpul întrecerii, așa cum o face ciclistul suedez Goesta Pettersson (foto 2) deocamdată la un antrenament pe pista din Mexic. Se pune însă întrebarea: poate însă oare un sportiv să realizeze performanțele obișnuite purtînd pe spate un asemenea sac adevărată parașută-frînă?

FĂRĂ CUVINTE

Desen de V. CRĂIȚĂ

„MARELE" DERBI „CUTIA CU SĂPUN"

Compania Chevrolet a organizat la Acron, statul Ohio, derbiul «Cutia cu săpun», competiție rezervată conducătorilor de automobile cu pedale. Întrecerea, la care au participat 252 de concurenți, a fost urmărită de 60 000 de spectatori. Primul loc a fost cîștigat de un... demon al vitezei, tînărul Robert Logan din localitatea Santa Ana (California), în vîrstă de 12 ani, care a pedalat puternic pe tot traseul. Timpul realizat, 27:04 sec. pe o distanță de 975 picioare, constituie recordul probei pe anul 1965.

În fotografie — tînărul Robert Logan felicitat de mama sa, după cîștigarea marelui premiu în valoare de 7 500 de dolari.

● Robert F. Kennedy, fratele fostului președinte al Statelor Unite, a văzut pentru prima oară în viața sa un meci internațional de fotbal, cu prilejul recentei sale vizite în America de sud. El a fost spectator la întîlnirea Brazilia — U.R.S.S. (2—2) și s-a arătat atît de entuziasmat de jocul maeștrilor balonului rotund, încît după încheierea meciului a renunțat la convorbirea telefonică programată cu secretarul Departamentului de stat Dean Rusk, pentru a putea coborî în cabinele jucătorilor. Kennedy ținea în mod special să-i felicite pe Pelé și Iașin!

● Invitat de televiziunea britanică pentru a comenta în studiourile BBC-ului meciurile pentru campionatul mondial de box susținute acum 40 de ani împotriva lui Jack Dempsey și George Cock, fostul as al boxului francez Georges Carpentier a făcut, printre altele, următoarea declarație: «Actualul campion al lumii, Cassius Clay, este un boxer de clasă. El se mișcă aidoma unui boxer de categorie ușoară și lovește ca un adevărat greu!...»

● Supremația lui Valeri Brumel pare a fi în pericol, după ultimele performanțe ale săritorului Ni Tchi-chin din R.P. Chineză. Acesta s-a apropiat la 3 cm de recordul mondial al lui Brumel și la numai 2 cm de celălalt... record al atletului sovietic, acela de a întrece prin săritură propria înălțime... Iată ordinea performanțelor în acest original «clasament»: Brumel 43 cm (1,85 m); Ni Tchi-chin 41 cm (1,84 m); Brannon (S.U.A.) 37 cm (1,71 m).

● În 1965, presa a anunțat cu mult zgomot retragerea din activitatea competițională a cîtorva sportivi de renume. Printre aceștia figura și recordmanul mondial absolut la haltere, sovieticul Iuri Vlasov. Pentru admiratorii săi, o veste bună: Vlasov a revenit asupra hotărîrii sale inițiale și de două luni poate fi văzut cu regularitate la antrenamente. Sportul este o pasiune care durează...

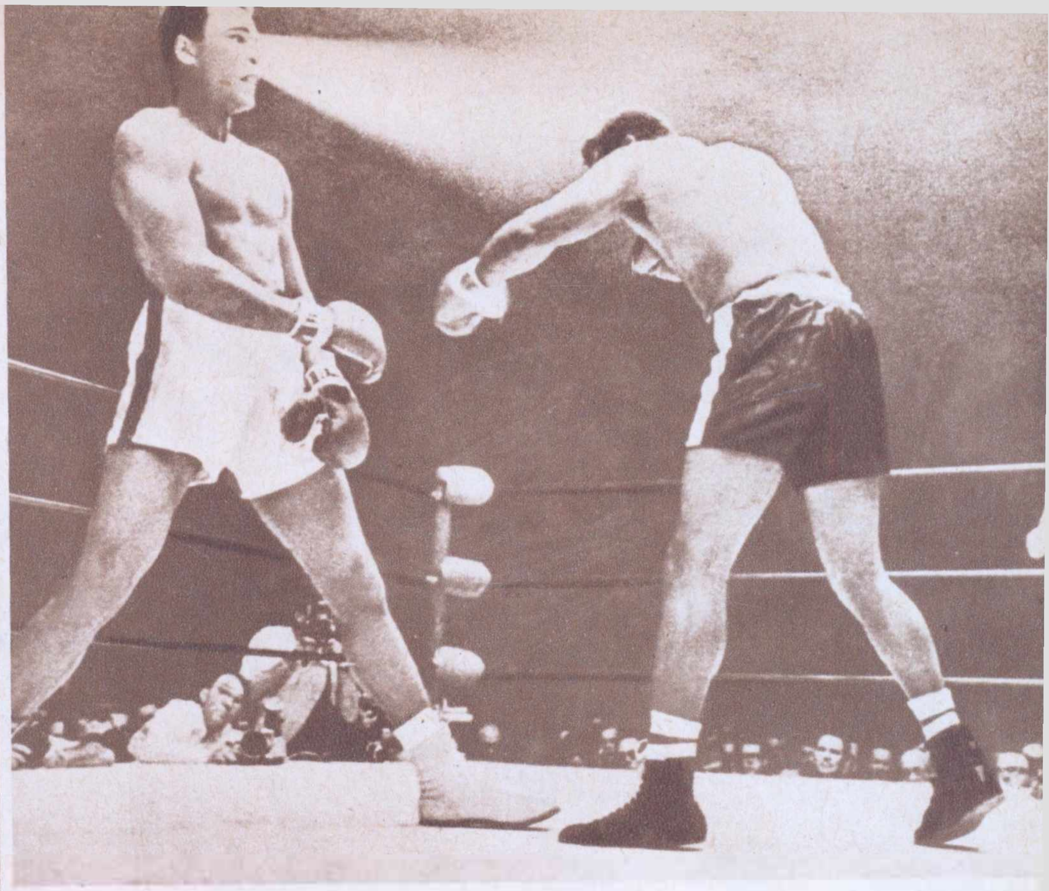
Cine eşti dumneata, CASSIUS CLAY?

Cassius Clay s-a căsătorit cu o tinără negresă, de profesie manechin. Secta religioasă din care face însă parte Cassius Clay — Musulmanii negri — nu i-a recunoscut căsătoria. Soţii Clay nu vor putea sta împreună atita timp cît soţia nu va trece la credinţa musulmană... În fotografie, cei doi tineri în ziua căsătoriei.

În faţa autocarului «Întreprinderii» Clay (vezi inscripţiile!), Cassius ţine un discurs publicitar... deşi fără auditori.

Cassius Clay evită o directă de stinga a lui Floyd Patterson.

La această intrebare va căuta să răspundă revista SPORT (folosind reportajul apărut în revista germană «Sport Illustrierte»), prin rindurile de mai jos. Pentru că numele lui Clay este astăzi la ordinea zilei, cum se spune, în lumea boxului. Meciul său cu Floyd Patterson a fost aşteptat cu enorm interes, ambii adversari fiind socotiţi, la ora actuală, drept cei mai buni pugilişti ai categoriei grea.

Aşa cum era de aşteptat, de altfel, Cassius Clay l-a invins pe adversarul său, înainte de limită, dar mai greu decit se prevăzuse. Într-adevăr, Cassius Marcellus Clay — sau cum îl mai numesc coreligionarii săi musulmani, Mohamed Ali — confirmă o certă valoare. După cum declară specialiştii boxului american «copilul acesta infumurat din Louisville» — (statul Kentucki) este un talent care se naşte odată la 50 de ani. El este, dacă am putea spune astfel, o combinaţie între «bombardierul din Detroit» — Joe Louis, şi excelentul Ray Sugar Robinson. De la Joe Louis, Clay a moştenit stinga sa necruţătoare, iar de la Sugar, fantasticul joc de picioare şi o mobilitate uluitoare. Jack Dempsey (idolul iubitorilor de box de prin cel de al doilea deceniu al secolului nostru, care a dominat cu autoritate pleiada tuturor greilor) i-a atribuit fără echivoc lui Clay, titlul de cel mai bun boxer al zilelor noastre. «Este tipul boxerului modern, suplu, înalt, cu lovituri necruţătoare, cu o ambiţie demnă de relevat, un om care duce o viaţă sportivă exemplară» — spune Dempsey.

Dar să facem cunoştinţă mai îndeaproape cu Cassius Marcellus Clay, astăzi un autentic campion, deşi numai în virstă de 24 ani.

Cassius Clay se remarcă pentru prima dată ca boxer la virsta de 12 ani cind îmbracă la Louisville mănuşile de box. Urmează primele partide ca amator, în care Clay creşte de la meci la meci. Dar consacrarea definitivă o cunoaşte abia în 1960, cind cîştigă titlul de campion al S.U.A. la categoria semigrea (amatori) şi «mănuşa de aur» la categoria grea — succese care-i dau posibilitatea să fie selecţionat în echipa S.U.A. în vederea J.O. de la Roma. În capitala Italiei nimeni n-a putut să-i reziste «omului din Louisville». După victoria obţinută la puncte, în semifinale, în faţa australianului Madigan, Clay îşi dispută finala cu polonezul Zbigniew Pietrzykowski, pe care-l invinge, cucerind medalia olimpică de aur.

Abia reîntors în patrie, impresarii pun de îndată mîna pe el, căutînd să-l convingă că boxul profesionist îi va îndeplini toate visele.

Şi pentru a-l convinge i s-a spus că, în urma trecerii sale la profesionism, «Cadillac-ul» în culori pe care-l visase încă de copil va deveni realitate: «Hai, Cassius, semnează nu mai sta pe gînduri, şi chiar mîine vom contracta primele meciuri». E lesne de înţeles ce intenţionau impresarii, Clay constituia o achiziţie extraordinară pentru ei! El era omul de care aveau nevoie ca să le umple buzunarele cu dolari. În jurul lui Clay au început să mişune impresarii. Aşa a început zgomotoasa carieră profesionistă a lui Clay, imediat după Olimpiadă.

La 29 octombrie 1960 în oraşul său natal, a susţinut prima partidă ca profesionist. Debutul o reuşită! Al doilea meci le-a adus afaceriştilor un venit considerabil. Cassius a boxat la Miami Beach — una din reşedinţele miliardarilor din întreaga lume — şi l-a învins prin K.O. pe compatriotul său, Herb Siler. (Nu întîmplător, impresarii au ales nu mai puţin de 5 ori această renumită staţiune balneo-climaterică pentru meciurile lui Clay). Apoi, afacerile au mers... ca pe sfoară! Cele mai mari venituri au fost încasate în meciurile cu Archie Moore (învins de Clay în repriza a 4-a prin K.O.), cu Sonny Liston şi acum, recent, cu Patterson.

Al doilea meci cu Sonny Liston, asupra căruia ne vom opri mai mult, a avut un prolog şi un epilog puţin obişnuit în istoria boxului. În jurul acestui meci s-a făcut o reclamă nemaipomenită. Toate ziarele americane erau pline de pronosticurile optimiste ale lui Clay. Se pare că elevul impresarilor a reuşit să înveţe bine lecţia bussinesmanilor care l-au îndemnat să-şi facă singur cît mai multă reclamă, pe de o parte pentru a asigura vînzarea biletelor, iar pe de altă parte, pentru a-şi intimida adversarii... Ba mai mult «clanul celor 11 impresari ai lui Clay» i-a cumpărat un autocar cu care el a străbătut în lung şi în lat diferite state ale Americii. Autocarul purta inscripţii ca «Întreprinderea Cassius Clay» sau «Sonny Liston va ieşi din ring după 8 reprize» etc. În unele localităţi, Cassius Clay cobora din autocar şi în faţa mulţimii ţinea un scurt discurs plin de elogii la adresa sa!

A urmat apoi meciul cu Liston care, după cum se ştie, s-a terminat prin K.O. în prima repriză în favoarea lui Clay! Presa, spectatorii au considerat că meciul a fost «aranjat». De fapt această apreciere, se pare, nu este departe de realitate. Astfel, revista vest-germană «Sport Illustrierte» publică fapte semnificative prin care dezvăluie maşinaţiile de culise ale acestui meci. Între altele s-a constatat că Sonny Liston, accidentat la mînă, nici nu acceptase de fapt, meciul, decît în urma unor recompense financiare deosebite...

Fireşte, în atmosfera aceasta, în care afacerile se ţin lanţ, unde manevrele de culise şi goana după cîştiguri fabuloase sînt mai presus de orice, noţiunea de sport dispare aproape. Cassius Clay este o victimă a bussinesmanilor! Goana după cîştig i-a schimbat şi lui Clay caracterul şi nu întîmplător el declară ori de cîte ori are ocazia: «Eu sînt cel mai mare, cel mai puternic boxer al tuturor timpurilor. Eu întrunesc de două ori calităţile adversarilor mei». Fireşte acest «EU» supără chiar la Cassius Clay, neînvinsul din cele 22 de meciuri din carieră.

ION OCHSENFELD

Cu prilejul încheierii anului 1965 colectivul redacţional al revistei SPORT mulţumeşte tuturor corespondentilor şi colaboratorilor pentru preţioasele fotografii şi articole trimise redacţiei de-a lungul întregului an.

Lor şi tuturor cititorilor noştri le urăm un călduros LA MULŢI ANI!

SPORT

Redacţia şi administraţia: Str. Vasile Conta 16, raionul 30 Decembrie, Bucureşti. Telefoane: 11 91 13 şi 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale din ţară, iar în întreprinderi şi instituţii prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei. Publicitate: Agenţia de publicitate Editura Scînteia, Piaţa Palatului Republicii Socialiste România, blocul 8, telefon 14 15 16.

Prezentarea grafică: M. Patrichi. Tehnoredactor: N. Bărbăuţean. Corector: Gh. Ranetti. Tiparul: Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii».

43806

Lei 2.50

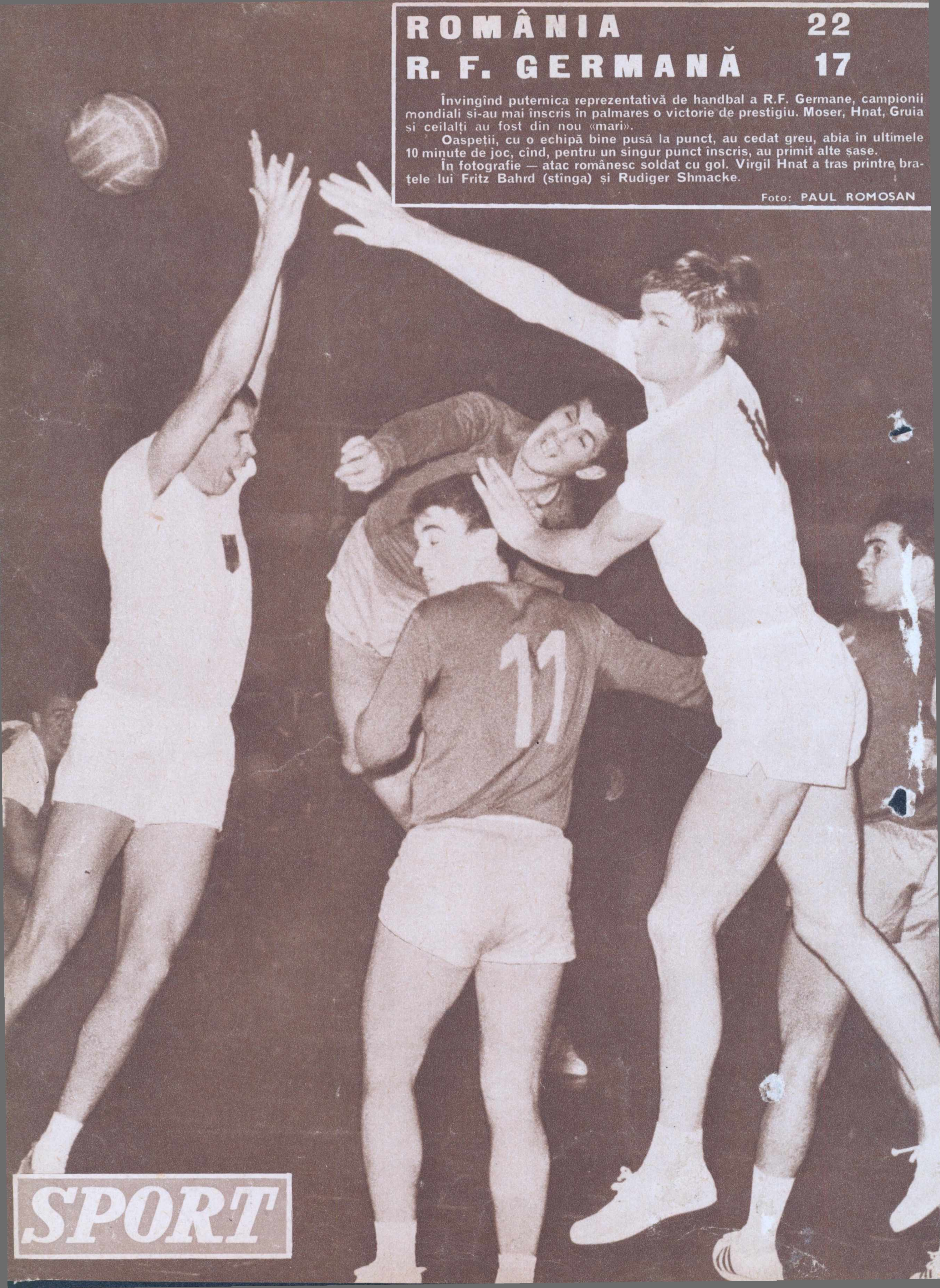
ROMÂNIA 22
R. F. GERMANĂ 17

Învingînd puternica reprezentativă de handbal a R.F. Germane, campionii mondiali și-au mai înscris în palmares o victorie de prestigiu. Moser, Hnat, Gruia și ceilalți au fost din nou «mari».

Oaspeții, cu o echipă bine pusă la punct, au cedat greu, abia în ultimele 10 minute de joc, cînd, pentru un singur punct înscris, au primit alte șase.

În fotografie — atac românesc soldat cu gol. Virgil Hnat a tras printre brațele lui Fritz Bahrd (stînga) și Rudiger Shmacke.

Foto: PAUL ROMOȘAN

SPORT